

M.A. Faruqui

**Anekdoten
uit het leven van
de profeet Mohammed**

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

Anekdoten uit het leven van de profeet Mohammed

door
Mumtaz Ahmad Faruqi

vertaald door
Marianne van der Kley

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

Anekdoten uit het leven van de profeet Mohammed

Oorspr. titel: Anecdotes from the Life of the Prophet Muhammad
Door Mumtaz Ahmad Faruqi
Eerste Engelse druk, 1962: Dar Al-Kutub Al-Islamia
Tweede Engelse druk, 1997: Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore
Inc., USA

Vertaald door Marianne van der Kley

Nederlandse vertaling:
© 2001 Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam
Postbus 73857
2507 AJ Den Haag, Nederland

E-mail: info@moslim.nl of info@moslim.org
Website: www.moslim.nl en www.moslim.org

Aangesloten bij de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

ISBN 90-5268-009-4

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke andere wijze ook en evenmin in een retrieval systeem worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

1.	Inleiding	7
2.	Een korte beschrijving van de Heilige Profeet	9
3.	<i>Bismillah</i>	10
4.	Vóór de roeping	10
5.	De roeping	12
6.	Geloof en vervolging	14
7.	De vlucht	15
8.	De veldslagen	17
9.	De officiële brieven van de Profeet aan de naburige vorsten	21
10.	De verovering van Mekka	26
11.	De afscheidsbedevaart	27
12.	De dood van de Profeet	28
13.	Kennis en studie	29
14.	Mohammed – een model van oprechtheid en rechtschapenheid	30
15.	Geen dwang in de godsdienst	31
16.	Gemak in de godsdienst	32
17.	Hoe de islam verspreid werd	34
18.	Het verhaal van de blinde man	34
19.	Mohammed als echtgenoot	36
20.	Respect voor ouders	37
21.	De inachtneming van omgangsvormen door de Profeet	37
22.	Zijn respect voor zijn voormalige verzorgster	38
23.	De liefde voor de medemens	39
24.	Vriendelijkheid jegens de armen	40
25.	Liefde voor kinderen	41
26.	Goedheid jegens dieren	41
27.	<i>Akrimoe al hirah...</i> — Respecteer de kat	42
28.	Liefdadigheid	43
29.	Tegen het bedelen	44
30.	De waardigheid van arbeid	45
31.	Over kopen en verkopen	46
32.	Zonde en verlossing	47

33. Het wereldse leven	48
34. Onschendbaarheid van het menselijk leven	49
35. Onschendbaarheid van eigendom	50
36. Respect voor gezag	50
37. Joden en de Profeet	51
38. Hoe de Profeet christenen behandelde	52
39. Mohammed en de christelijke vrouw die in gevangenschap verkeerde	53
40. De dapperheid van de Profeet	53
41. Humor van de Profeet	54
42. Bijlage A	56
43. Bijlage B	61

Inleiding

Ongelukkigerwijs heeft deze materialistische wereld een zodanige greep op onze levens en onze gedachten dat we weinig of zelfs helemaal geen tijd overhouden voor zaken die de geest aangaan of voor de verbetering van de ziel die dit aardse wezen overleeft. Pas wanneer rampen ons hele bestaan op zijn grondvesten doen trillen beginnen we serieus over Allah na te denken, maar dan zou het wel eens te laat kunnen zijn. Allah had in Zijn goedertierenheid steeds boodschappers gezonden om de mens, die een rationeel wezen is, tot de levenswijze te voeren die naar Hem toeleidt. Gezegend zijn zij die aandacht besteden aan de Goddelijke Leiding en zichzelf verlossen.

Mijn doel bij het schrijven van dit boekje is de lezer een blik te gunnen in het leven van de grootste weldoener der mensheid, de heilige profeet Mohammed (mogen Allah's zegeningen met hem zijn), wiens boodschap is gericht tot de hele mensheid en zal gelden voor alle tijden die nog zullen komen. Het vloeit voort uit de aard van dit werk dat men ook de verschillende biografieën van de heilige profeet Mohammed, zijn uitspraken en handelingen zoals vermeld in standaardwerken als *Sahieh al-Boechari*, *Moeslim*, etc., bestudeert en daaruit selecteert. Ik heb veel overgenomen uit de talrijke geschriften over het onderwerp, en heb de meest uitgelezen en meest typerende anekdotes van de Heilige Profeet geselecteerd en presenteer ze hier in dit handzame formaat. Ik heb er alle vertrouwen in dat de lezers hierdoor geboeid zullen zijn en dat ze erdoor aangesproken zullen worden.

In de woorden van de profeet Abraham (vrede zij met hem) bid ik dan ook: "Onze Heer, neem dit van ons aan; waarlijk, U bent de Horende, de Wetende." (Heilige Koran, 2:127)

M.A. Faruqui
Lahore, Pakistan
23 september 1961

Een korte beschrijving van de Heilige Profeet

Hier volgt een korte beschrijving van de Heilige Profeet, zoals weergegeven in authentiek verklaarde boeken die over de overlevingen gaan met betrekking tot de Heilige Profeet. De Profeet was lang noch kort, hij was van gemiddelde lengte. De Profeet had een lichte huidskleur. De gedeelten van zijn lichaam die aan de lucht en de zon waren blootgesteld, zoals zijn gezicht, nek, oren en handen, waren roodachtig of gebruint van kleur, terwijl de delen die door zijn kleren bedekt waren licht van kleur waren.

De Profeet had krullend haar, dat niet sluik naar beneden hing, anderzijds was er ook geen sprake van een wilde haardos. Men zegt dat zijn haar tot zijn oorlellen reikte. De Profeet kamde zijn haar door in het midden een scheiding te maken. In zijn baard en hoofdhaar zaten maar zeventien grijze haren, en nooit méér dan dat. Hij had een volle baard die niet getrimd was en zijn snor was kortgeknipt.

Zijn gezicht was langwerpig noch cirkelvormig, maar wél enigszins rond van vorm. Hij had een breed voorhoofd, en zijn wenkbrauwen waren dun en vol. Tussen zijn wenkbrauwen was een zilverachtige glans. De Profeet had grote, open, diepliggende en donkere ogen met een enigszins rode tint. Hij had lange wimpers en deze waren zo dik dat het net was alsof ze elkaar bijna raakten. Hij had een fraai gebogen neus; hij had witte enigszins uit elkaar staande tanden. Hij had eerder stevige dan zachte wangen. Zijn nek was lang noch kort. Zijn borst, vrij van enige vorm van kwaadaardigheid, was breed en geen enkel deel daarvan scheen méér uit te steken dan de rest. Hij had brede behaarde schouders. Zowel zijn handen als zijn armen waren mollig, hij had lange polsen en brede handpalmen.

Hij had brede voeten. Zijn dijen en kuiten waren gevuld. Hij had een redelijk stevig lichaam, dat zelfs op zijn oude dag gespierd en pezig bleef. Hij liep met ferme en gelijkmatige tred. Bij het lopen leunde hij naar voren en hield hij zijn voeten dicht bij elkaar.

Bismillah

(In de naam van Allah)

Geprezen zij U, mijn God, Heer der Werelden;
O, hoe Genadig en Meedogend bent U,
De Koning van allen op de Dag des Oordeels.
Wij verheerlijken en aanbidden slechts U.
Wij smeken U, O Allergenadigste, om hulp;
Leid ons voor altijd op het rechte pad,
Het pad van hen die U genadig bent;
Die Uw boosheid niet ten deel valt, nu noch dan,
Het pad van diegenen onder Uw schepselen die niet dwalen.¹

M.B.

Vóór de Roeping

In het jaar 570 volgens de christelijke jaartelling, schonk Amina, vrouw van Abdoellah, de zoon van Abdoel Moettalib, het hoofd van de machtige en geëerde stam der Qoeraisj uit Mekka in Arabië, het leven aan een zoon. Zijn vader, Abdoellah, was vóór de geboorte van het kind gestorven. De grootvader, Abdoel Moettalib, noemde het kind Mohammed (hetgeen ‘de geprezene’ betekent), terwijl de moeder van het kind, Amina, hem Ahmad noemde [hetgeen ‘hij die (God) prijst’ betekent].

In overeenstemming met een veel voorkomende gewoonte onder de betere standen, werd de zorg voor het kind aan een min overgedragen, Halima Sa‘dia geheten, bij wie hij iets langer dan vier jaar verbleef, waarna zijn moeder hem weer volledig onder haar hoede nam. De jonge Mohammed was ongeveer zes jaar oud, toen zijn moeder stierf en hij was dus voor de tweede keer wees geworden. Vervolgens zorgde zijn grootvader, Abdoel Moettalib, voor hem tot de jongen acht jaar oud was; toen blies Abdoel

¹ Het bovenstaande is een vrije vertaling in rijmvorm van het openingshoofdstuk van de Heilige Koran, dat steeds weer door een moslim wordt opgezegd in alle vijf de gebeden van de dag en de nacht.

Moettalib zijn laatste adem uit. De opvoeding van de jongen werd vervolgens de verantwoordelijkheid van zijn oom van vaderskant, Aboe Talib, die tot aan zijn volwassenheid voor hem zorgde. De jongen leerde echter nooit lezen of schrijven en in die zin bleef hij dan ook analfabeet voor de rest van zijn leven.

Toen Mohammed twaalf jaar oud was, begeleidde hij zijn oom Aboe Talib voor het eerst op een zakenreis naar Syrië, via Palestina. Toen zij in Basra, een plaats die in het zuiden van Syrië gelegen is, arriveerden, zou een christelijke monnik, Boehaira geheten, de knaap gezien hebben en vervuld zijn geraakt van bewondering. Hij vertelde Aboe Talib dat hij in de knaap bepaalde tekenen zag die erop wezen dat hij op een dag de laatste en universele Profeet van God zou zijn wiens komst zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament voorspeld was. Boehaira gaf Aboe Talib ook de raad Mohammed goed te beschermen, en wel vooral tegen de joden. In zijn jeugd mocht Mohammed zich graag bezig houden met handel en commerciële activiteiten, en vanwege zijn eerlijkheid en oprechtheid werden hem al spoedig de titels “al-Amien” en “al-Sadieq” (d.w.z. een eerlijke en oprechte handelaar) toegekend.

Dank zij zijn goede reputatie deed een rijke weduwe, Chadidjah geheten, een beroep op hem om namens haar zakelijke transacties te verrichten. Zodoende vergezelde hij opnieuw een karavaan naar Syrië. Nadat ze in dat land aangekomen waren, bivakkeerde de karavaan bij een kerk. Daar werd Mohammed gezien door een andere monnik, Nastoera geheten. Nastoera was zó geïnteresseerd in Mohammed dat hij enkele van zijn heilige geschriften ging halen en ze begon voor te lezen, terwijl hij tegelijkertijd Mohammed onderzoekend aan bleef kijken. Toen hij ondervraagd werd, merkte Nastoera op dat de jongeman scheen te voldoen aan de tekenen en beschrijvingen die er gegeven zijn van die laatste en grootste der profeten, wiens komst in hun Heilige Boeken voorspeld was. Dit was het tweede gelijksoortige incident.

Dank zij Mohammed's hoffelijkheid en het goede werk waarvan hij blijk gaf, viel hem de bewondering van de rijke en beminnelijke vrouw Chadidja ten deel. Via de daartoe geëigende kanalen deed zij hem een huwelijksvoorstel, en het huwelijk werd op gepaste wijze voltrokken. Mohammed was toen pas vijftwintig jaar oud, terwijl Chadidjah veertig was. Uit dit huwelijk

werden in de loop der tijd drie zoons en vier dochters geboren. De zoons stierven allen zeer jong, terwijl de dochters bleven leven en opgroeiden.

Het gewijde huis van God (Ka'ba) vatte op een keer vlam en brandde tot op de grond toe af. Toen het echter zover was dat de heilige Zwarte Steen aan de muur bevestigd moest worden, ontstond er tussen de Qoeraijs stamhoofden een twist. Zij slaagden er niet in overeenstemming te bereiken over wie de eer te beurt zou vallen de heilige steen te mogen vasthouden. Om serieuze problemen te voorkomen, kwamen zij overeen een rechter te kiezen die de kwestie voor hen zou beslissen. Het is veelbetekenend dat Mohammed als rechter gekozen werd, en hij loste het probleem van de stamhoofden op succesvolle wijze op. Hij spreidde een wit laken uit over de grond en hij plaatste de Zwarte Steen in het midden daarvan, en vroeg vervolgens aan alle stamhoofden het laken bij de hoekpunten en de randen vast te pakken en de steen naar zijn plek te dragen. Toen dit gedaan was, pakte Mohammed de steen op en bevestigde deze op zijn plaats. Iedereen was blij met dit optreden. Dit incident geeft het respect en het vertrouwen weer dat de mensen in Mohammed hadden toen hij nog maar een gewone burger van Mekka was. Men zegt dat gebeurtenissen die nog staan te gebeuren hun schaduwen vooruit werpen.

De Roeping

Hoewel de Arabieren een idee van God als zodanig hadden, hielden zij er desondanks afgoden op na en aanbaden deze. Mohammed hield zich echter verre van afgoderij. Enkele jaren na zijn huwelijk met Chadidjah, toen hij tweeëndertig of drieëndertig jaar oud was, trok hij zich vaak terug in de grot Hira dichtbij Mekka. Daar bracht hij uren door in meditatie en met het bidden tot de enige echte Allah. Dit ging zo door tot hij veertig jaar oud was, totdat er op een dag een engel verscheen die zich als volgt tot hem richtte: *Iqra* (d.w.z. 'lees'). Mohammed antwoordde dat hij niet kon lezen, waarop de engel hem aan zijn borst drukte en hem opnieuw vroeg om te lezen, en wéér antwoordde Mohammed dat hij niet kon lezen. Nadat dit proces zich drie keer herhaald had, zei de engel:

Reciteer...

“Lees in de naam van uw Heer, Die geschapen heeft.
Hij heeft de mens uit een klonter geschapen,
Lees en uw Heer is de aanzienlijkste,
Die de mens met de pen heeft leren schrijven,
De mens geleerd heeft wat hij niet wist.” (96:1-5)

Vervolgens verdween de engel en Mohammed kwam bleek en trillend thuis aan, en vroeg zijn vrouw hem te bedekken met een deken. Toen zij hem vragen stelde, vertelde hij haar over deze ervaring die hem zo met vrees vervuld had. Toen zij dit gehoord had, troostte Chadidjah, zijn naaste gezellin, die hem als niemand anders kende en voor wie hij niets kon verbergen, hem. Zij bevestigde de waarheid van de boodschap in de volgende bewoordingen: “Je brengt een vreugdevolle boodschap. Bij Hem in Wiens hand zich de ziel van Chadidjah bevindt, zal ik je van nu af aan als de Profeet beschouwen. Allah zal niet toestaan dat je droevig gestemd bent. Ben je dan niet vol liefde voor je familieleden geweest, vriendelijk voor je burens, liefdadig voor de armen, gastvrij voor de vreemdeling, trouw aan je woord en altijd een verdediger van de waarheid?”

Vrouwe Chadidjah bracht Mohammed vervolgens naar haar neef Warqa bin Naufal, die een geleerde was en de bijbelse leer kende. Ze vertelde Naufal wat er gebeurd was. Warqa verzekerde Mohammed dat dit hetzelfde soort boodschap was dat ook aan Mozes onthuld was. Hij zei: “De mantel van het profeetschap wordt je op de schouders gelegd. Jouw prediking zal tegenstand oproepen en er zal een dag komen dat jouw mensen je uit deze stad zullen verdrijven, want dit is ook het lot van de profeten vóór jou geweest.” Mohammed bleef hierna de grot Hira bezoeken. Na enige tijd begonnen de openbaringen opnieuw te komen, waarop aan Mohammed het bevel gegeven werd te gaan prediken en de mensen ervan te overtuigen dat “Er geen God is behalve Allah¹, en Mohammed is Zijn Profeet.”

¹ Dit is de werkelijke naam van het Wezen Dat op Zichzelf bestaat en alle kenmerken van volmaaktheid omvat.

Geloof en vervolging

Zoals door Warqa was voorspeld, riep de prediking van de boodschap van de islam aan de afgodendienaars van Mekka een storm van verzet op, en dit leidde tot de vervolging van de paar volgelingen die de Profeet Mohammed had. Zo is daar het verhaal van hoe Bilal, een zwarte slaaf die het nieuwe geloof had aanvaard, rond het middaguur door zijn wrede, ongelovige meester op het hete zand gelegd werd. Die meester plaatste vervolgens een grote steen op Bilals borst; het enige wat Bilal in zijn doodsangst uitriep was: “Eén God, één God ...”, en hij weigerde zijn geloof te verzoeken. Hazrat Aboe Bakr, de trouwe metgezel van de Profeet, die zich bovendien had onderscheiden omdat hij de eerste onder de mannen was die het nieuwe geloof aanvaard had, zag de vervolging van Bilal. Hij kreeg medelijden met hem en kocht Bilal van zijn ongelovige meester, en gaf hem vervolgens zijn vrijheid terug. Nadat Bilal zijn vrijheid verworven had, verbond hij zich met de Heilige Profeet. Later werd hij dankzij het feit dat hij in het bezit was van een luide en melodieuze stem, door de Heilige Profeet aangesteld om vijf keer per dag de oproep tot het gebed te reciteren. Bilal steeg tot dusdanige hoogten van vroomheid en goedheid, dat de allertrotsten onder de Arabieren hun hoofd voor hem plachten te buigen. Sommige andere moslimse bekeerlingen, mannen en vrouwen, hadden niet zoveel geluk, en werden doodgemarteld. Toch waren er steeds méér die het nieuwe geloof omhelsden; sommigen deden dit in het geheim en anderen openlijk.

Mohammed ging op een keer naar Taif, een stad in de nabijheid van Mekka, in de hoop dat de bewoners geduldig naar zijn boodschap zouden luisteren. De mensen bekogelden de Heilige Profeet daarentegen genadeloos met stenen. Terwijl het bloed uit de talrijke wonden vloeide die aan zijn lichaam waren toegebracht, keerde Mohammed op zijn schreden terug, onderwijl steeds in de volgende woorden tot Allah biddend: “Leid hen op het juiste pad, want zij weten niet wat zij doen.”¹

¹ Toen Jezus Christus vervolgd werd, bad hij: “Vader, vergeef hen, want zij weten niet wat zij doen.”

De Vlucht

De vervolging van de moslims nam zozeer in intensiteit toe dat zij niet alleen in hun bestaan bedreigd werden en in hun bewegingen beperkt werden, maar ook hun leven zelf bedreigd werd. Toen het zover gekomen was, vroeg de Heilige Profeet zijn volgelingen naar Abessynië te trekken, een christelijk land in Afrika. Bijgevolg emigreerde een groep moslims, waaronder ook vrouwen en kinderen, naar Abessynië. De ongelovigen achtervolgden ze zelfs tot aan dat Afrikaanse land, en probeerden de negus, de keizer, over te halen de vluchtelingen aan hen over te dragen. De negus behandelde de zaak van de moslims en was zó onder de indruk van hen dat hij de moslims toestemming gaf daar in vrede te blijven.

Een aantal mensen uit Medina, een stad die ongeveer driehonderd kilometer ten noorden van Mekka gelegen is, had een bedevaartstocht naar Mekka gemaakt en aanvaardde de boodschap van de islam, nadat zij deze gehoord hadden. Zij smeekten de Profeet de stad met zijn aanwezigheid te vereren. Het was het dertiende jaar na de Roeping en de situatie was bijna ondraaglijk geworden voor de moslims in Mekka. Een aantal van hen vertrok alleen of in groepjes van twee naar Medina, maar de Profeet en enkelen van zijn trouwe metgezellen bleven in Mekka. Uiteindelijk ontmoetten de stamhoofden in Mekka elkaar in het geheim en besloten de Heilige Profeet op een bepaalde dag, als hij 's morgens uit zijn huis zou komen, te doden. Tegen die tijd was niet alleen Aboe Talib, de oom van de Profeet, gestorven, maar, wat veel droeviger voor de Profeet was, ook zijn goede en trouwe vrouw, Chadidjah, was overleden.

De Profeet vernam via een goddelijke openbaring van de slechte bedoelingen van zijn vijanden, en hij kreeg toestemming om naar Medina te trekken. Hij vroeg Ali, zijn neef en metgezel, achter te blijven om bepaalde zaken te regelen en hen later te volgen. Aboe Bakr, de trouwe vriend van de Profeet, zou hem vergezellen. In het holst van de nacht slopen de twee zachtjes de stad uit, en schuilden in de grot "Saur", die zich op ongeveer viereneenhalve kilometer van Mekka bevindt.

De volgende morgen, nadat men ontdekt had dat de vogel gevlogen was, formeerde de vijand een troepenmacht en volgde het spoor van de vluchtelingen praktisch tot aan de opening van de

grot. Toen hij hun stemmen hoorde en het geluid van hun voetstappen, vreesde Aboe Bakr dat zij spoedig ontdekt zouden worden. De Profeet wanhoopde niet in deze kritieke situatie. Hij merkte op: "Treur niet, want Allah is met ons." Deze kalmte van geest kan alleen maar door God geïnspireerd zijn geweest. Een andere belangrijke factor is dat, nadat de twee vluchtelingen in de grot een schuilplaats gevonden hadden, een paar spinnen voor de tamelijk smalle toegang tot de grot een web gesponnen hadden en dat er een vogel te zien was die zich in een hoekje bij de ingang genesteld had. De speurders schenen hierdoor volledig misleid te zijn, omdat zij niet vermoedden dat er enig menselijk wezen binnenin de grot aanwezig was. De speurders vertrokken om elders naar de twee vluchtelingen te gaan zoeken.

Drie dagen en nachten bleven de vluchtelingen in de grot. Asma, de dochter van Aboe Bakr, bracht hen in het geheim voedsel, terwijl Amr, de dienaar van Aboe Bakr, zijn geiten steeds tot vlakbij de grot dreef, en er zodoende in slaagde hen van geitenmelk te voorzien. De vijand gaf het zoeken na drie dagen op, maar zij loofde een beloning uit voor degene die de Profeet dood dan wel levend zou weten te vangen. Toen de twee vluchtelingen merkten dat de kust veilig was, vervolgden zij hun tocht naar Medina. Op een dag zagen zij dat zij gevolgd werden door een gewapende ruiter. Zij wachtten totdat hij naderbij kwam en zagen hoe hij een pijl in zijn boog legde en zich klaarmaakte om op hen te schieten. Net op dat moment struikelde het paard van de ruiter en zonken zijn poten diep in een kuil weg; de ruiter zelf werd van het paard geworpen. Van Soeraqa, de ruiter, wordt gezegd dat hij het incident later aldus verteld heeft: "Op dat moment drong het tot me door dat het was voorbeschikt dat het goede doel van de Profeet zou triomferen." Nadat Soeraqa zijn slechte bedoelingen had opgegeven, benaderde hij de Profeet met een berouwvol hart en smeekte hij hem om vergeving. De Profeet vergaf Soeraqa en gaf hem het goede nieuws dat hij in een visioen gezien had dat Soeraqa de gouden armbanden van de heerser van Perzië aan zijn polsen droeg. Terzijde zij opgemerkt dat Soeraqa ongeveer vierentwintig jaar later, onder het regime van Kalief Oemar, toen Perzië viel, de opdracht kreeg de gouden armbanden van de Chosroës, die deel uitmaakten van de oorlogsbuit, in beslag te nemen en te dragen.

De Profeet en zijn metgezel, Aboe Bakr, kwamen uiteindelijk veilig in Medina aan, waar zij werden verwelkomd door de moslims en de plaatselijke lagere adel. Hier stond het de moslims tenslotte vrij hun godsdienstige plichten na te komen zonder daarin gestoord te worden. De vijand in Mekka was er echter op uit deze nieuwe religie en de grondlegger ervan te vernietigen vóórdat deze te sterk voor hen zou worden. De Profeet en zijn kleine groep van gelovigen moesten om te overleven dus driemaal een grote slag leveren vóórdat het tij keerde. Uiteindelijk wisten de moslimstrijdkrachten, nadat ze voldoende sterk geworden waren, de rollen om te draaien ten opzichte van de vijand.

De veldslagen

De Heilige Koran zegt het volgende:

“Vergunning tot strijden wordt gegeven aan degenen, tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat zij onderdrukt worden, en waarlijk, God is wel in staat om hen bij te staan; degenen die uit hun huizen verdreven zijn zonder een rechtvaardige reden, behalve dat zij zeggen: Onze Heer is God. En was er niet Gods teruggedrijven van sommige mensen door andere geweest, dan zouden er zeker kloosters en kerken en synagogen en moskeeën, waarin aan Gods naam dikwijls gedacht wordt, afgebroken zijn; en waarlijk, God zal bijstaan wie Hem bijstaat.” (22:39,40)

[1] Er waren nauwelijks twee jaren sinds de Vlucht verstreken, toen een troepenmacht van duizend zwaar bewapende bewoners van Mekka arriveerde met het doel de moslims aan te vallen en te vernietigen. De moslims konden slechts driehonderddertien personen bijeen krijgen en hieronder bevonden zich een aantal jongens en oude mannen. Slechts twee personen zaten te paard, en er waren slechts zeventig kamelen om de rest te dienen. De meeste moslims waren slecht gewapend en het was slechts hun geloof, geestkracht en vastbeslotenheid die hen de kracht gaf een troepenmacht van volledige gewapende ruiters, méér dan driemaal zo groot als hun eigen aantal, te trotseren. In een hutje in de buurt van het slagveld van Badr had ondertussen de Heilige Profeet zich ter aarde geworpen voor Allah en bad om goddelijke hulp en bescherming. Dit was

zijn smeekbede: “Mijn Heer, als U toestaat dat deze groep gelovigen vandaag gedood wordt, dan zal er niemand in dit land overblijven om U waarachtig te aanbidden. O Levende en Almachtige Allah, ik smee U om Uw hulp en bescherming.” Toen zagen zij de Heilige Profeet uit het hutje komen, terwijl er een kalme glimlach op zijn gezicht lag. Hij voorspelde de nederlaag van de vijand; en zo geschiedde. De vijand verloor zeventig van hun beste krijgslieden en vluchtte van het slagveld, waarbij ze veel oorlogsbuit en gevangenen in de handen van de moslims achterliet. Slechts veertien moslims verloren het leven.

[2] Deze onverwachte nederlaag zat de ongelovigen dwars, vandaar dat zij zich opnieuw in alle ernst op een oorlog voorbereidden. Tegen de tijd dat er wéér een jaar verstreken was, verzamelden zij een troepenmacht van drieduizend volledig gewapende ruiters en gingen op weg naar Medina. De Heilige Profeet beraadslaagde met zijn volgelingen en uiteindelijk werd er besloten buiten de stad het gevecht met de vijand aan te gaan. Toen zij de stad Medina verliet, bestond de moslimtroepenmacht uit duizend personen, maar al gauw deserteerde Abdoellah bin Oebajj, die een hypocriet was en onder één hoedje speelde met de joden van Medina, met driehonderd van zijn volgelingen. Dus waren het slechts zevenhonderd moslims die een troepenmacht van drieduizend inwoners van Mekka in een plaats die Oehoed heette, moesten trotseren. De slag begon en de felle aanval van de moslims stichtte verwarring in de gelederen van de vijand. Op dit punt aangekomen verliet een groep boogschutters die door de Heilige Profeet waren opgesteld om de achterhoede van zijn leger te bewaken, hun post om deel te hebben aan de buit, omdat ze dachten dat de vijand teruggeslagen was. Deze actie bleek rampzalig te zijn, omdat een vijandelijke generaal, Chalid bin Walid¹ geheten, de situatie uitbuitte en vanuit de achterhoede een charge met de cavalerie uitvoerde. Dit stichtte verwarring in de moslimgelederen en schiep een grote chaos. In deze verwarring werd de Heilige Profeet aan het gezicht gewond en viel hij in een gat in de

¹ Chalid bin Walid aanvaardde later de islam en had berouw over zijn vroegere verzet tegen de islam. Hij werd de beroemde commandant van de moslimstrijdkrachten die Syrië enige jaren later veroverden.

grond. De vijand kwam van alle kanten aanzetten om hem te doden. De wijze waarop de handvol moslims die de Heilige Profeet omgaven, vochten en hem verdedigden, vormt een gouden hoofdstuk in de geschiedenis van de islam. Uiteindelijk werd de vijandelijke aanval teruggeslagen. De vijand hield het voor gezien en hoopte een andere keer te kunnen vechten. Ongeveer zeventig moslims stierven als martelaars in deze slag.

Op een keer had zich tijdens de veldslag het gerucht verspreid dat de Heilige Profeet ook gedood was. Sommigen die van het veld gevlucht waren brachten het droeve nieuws naar Medina. Toen ze dit gehoord hadden, vertrokken vele vrouwen naar het slagveld om te verifiëren of dit waar was. Er bestaat een verhaal over een moslimdame uit Medina die zich naar de plaats van de slag bij Ochoed spoedde en tenslotte een moslimsoldaat tegenkwam die uit die richting kwam. Ze vroeg hem naar het welzijn van de Profeet. In plaats daarvan vertelde hij haar dat haar echtgenoot gedood was. Zij reciteerde: "Aan Allah behoren wij toe en tot Hem keren wij terug." Wederom vroeg ze naar de Profeet. De soldaat bracht haar vervolgens op de hoogte van de dood van haar broer en ook van haar vader. Zij reciteerde weer hetzelfde vers en vroeg weer specifiek naar de Profeet, waarop de man Allah dankte, en zei dat de Profeet slechts licht gewond was en onderweg naar huis was. Toen zij dit hoorde, slaakte zij een zucht van verlichting en riep uit: "Nu komen alle rampen mij licht voor." Zulke trouwe en moedige dochters van de islam komt alle eer toe.

[3] De Heilige Profeet had zo nu en dan heel wat te stellen met zijn vijanden, omdat zij de moslims bleven lastigvallen en hun goederen en vee bleven roven. In het vijfde jaar na de vlucht brachten de bewoners van Mekka echter een zeer groot leger van meer dan tienduizend volledig gewapende en toegeruste krijgslieden bijeen en besloten de moslims deze keer weg te vagen. Toen de Heilige Profeet dit alarmerende nieuws hoorde, ging hij te rade bij de gelovigen en op grond van een voorstel van Salman Farsi, een moslimse bekeerling uit Perzië, werd er besloten een greppel te graven van viereneenhalve meter breed en viereneenhalve meter diep, om de kant van de stad die open en bloot lag te beschermen. Men besloot het gevecht met de vijand in het met loopgraven omgeven gebied aan te gaan, waarbij de stad als vesting gebruikt

zou worden. De Heilige Profeet verdeelde het werk onder groepjes van ieder tien man, waarbij hijzelf participeerde als een gewone arbeider. Hieruit blijkt de waarde die de Heilige Profeet toekende aan eerlijke arbeid. Tijdens de graafwerkzaamheden vonden zij een harde steen die alle pogingen om hem te breken weerstond. Vervolgens nam de Heilige Profeet een pikhouweel en sloeg hard tegen de steen. Door de wrijving kwam er een vonk vrij. De Heilige Profeet riep "Allahoe Akbar" (God is Groot) en zei dat hij in de flits een visioen had gezien waarin hem de sleutels van het paleis van de Syrische koning geschonken werden. Er volgde een tweede slag van het pikhouweel en de steen werd gespleten en gaf opnieuw een vonk van licht af. Wederom weerklonk de roep: "Allahoe Akbar". Dit keer zag de Heilige Profeet in een visioen dat hem het Perzische koninkrijk overhandigd werd. Bij de derde slag brak de steen in stukken, en dit keer werd de Heilige Profeet in een visioen beloofd dat hij het koninkrijk van Jemen zou bezitten. Dit was op zijn zachtst gezegd een wonderbaarlijk fenomeen, temeer omdat de moslims onder grote druk stonden en voor hun leven vochten. Het kon niet anders of deze voorspelling over de toekomstige veroveringen van de moslims, die ook inderdaad plaatsvonden, was afkomstig van de Alwetende God.

De vijand omsingelde de stad Medina van alle kanten en dag en nacht werd er grimmig gevochten. De voedselvoorraad begon op te raken en op een dag deed een moslimkrijgsman zijn hemd omhoog en liet de Heilige Profeet de steen zien die hij op zijn buik gebonden had om de hevige honger te verlichten. De Heilige Profeet glimlachte en trok zijn eigen hemd omhoog, terwijl hij de twee stenen liet zien die op zijn buik gebonden waren. Op de zevenentwintigste nacht van de belegering werd het gebied waar zich het vijandelijke kamp bevond, door een hevige storm die zand en kiezel voor zich uit blies, getroffen. De tenten en de inhoud ervan werden weggeblazen, en de vuren werden gedoofd (dit werd door de Arabieren, die in die dagen een zeer bijgelovig volk waren, als een slecht voorteken beschouwd). Daarop volgde chaos en verwarring en de ene na de andere stam maakte zich heimelijk uit de voeten in de duisternis. Toen de dageraad was aangebroken, was het kamp volledig verlaten. Zo beschermde Allah opnieuw de goede zaak van de islam. Deze slag werd de slag van de *Ahzaab* oftewel de bondgenoten genoemd.

De officiële brieven van de Profeet aan de naburige vorsten

De missie van de Profeet Mohammed was niet beperkt tot zijn eigen volk, zoals die van de andere profeten vóór hem. Deze was universeel en bedoeld voor het hele menselijke ras. De Heilige Koran vermeldt daarover het volgende:

- (i) “En Wij hebben u niet gezonden dan tot alle mensen, als een overbrenger van blijde tijdingen en als een waarschuwer, maar de meeste mensen weten niet.” (34:28)
- (ii) “En Wij hebben u niet gezonden dan als een genade voor al de volkeren.”(21:107)
- (iii) “Zeg: O mensen, ik ben God’s Boodschapper voor u allen.” (7:158)

De Profeet zond dan ook afgevaardigden naar de heersers van de naburige landen, die zijn aanspraken aan hen verkondigden en hen uitnodigden tot het geloof van de islam. Hij zond Dehja, één van zijn metgezellen, naar het hof van de Byzantijnse keizer Heraclius. De moslimse afvaardiging bereikte de keizer, toen Heraclius een reis te voet naar Jeruzalem maakte om zijn gelofte te vervullen voor zijn schitterende overwinning op de Perzen. De boodschapper werd met veel respect behandeld en de keizer toonde grote interesse in de aanspraken van de Profeet. Heraclius wilde meer weten over het karakter van de Heilige Profeet. Toevallig vertoefde een karavaan van handelaren uit Mekka in die tijd in dat deel van het land. De keizer ontbood hen voor hem te verschijnen. Aboe Soefjaan, hun leider, was een aartsvijand van de Profeet; hij is verantwoordelijk voor het verslag van het vraaggesprek dat plaatsvond. De dialoog die volgde wordt hieronder weergegeven:

H¹: “Van wat voor soort familie komt hij (de Profeet)?”

AS²: “Hij behoort tot een adellijke familie.”

¹ Heraclius

² Aboe Soefjaan

H: "Is er ooit eerder onder jullie iemand met een dergelijke aanspraak naar voren gekomen?"

AS: "Nee."

H: "Wie geloven er over het algemeen in hem, de rijken of de armen?"

AS: "Het zijn voornamelijk de armen die hem volgen."

H: "Nemen zijn volgelingen in aantal toe of vallen ze af?"

AS: "Zij nemen voortdurend in aantal toe."

H: "Gebeurt het wel dat één van zijn volgelingen zijn geloof weer afzweert, nadat hij het eenmaal aanvaard heeft?"

AS: "Nee."

H: "Heeft hij zich ooit schuldig gemaakt aan verraad?"

AS: "Nooit."

H: "Wie van jullie is de overwinnaar?"

AS: "Soms is hij de overwinnaar en soms zijn wij de overwinnaars."

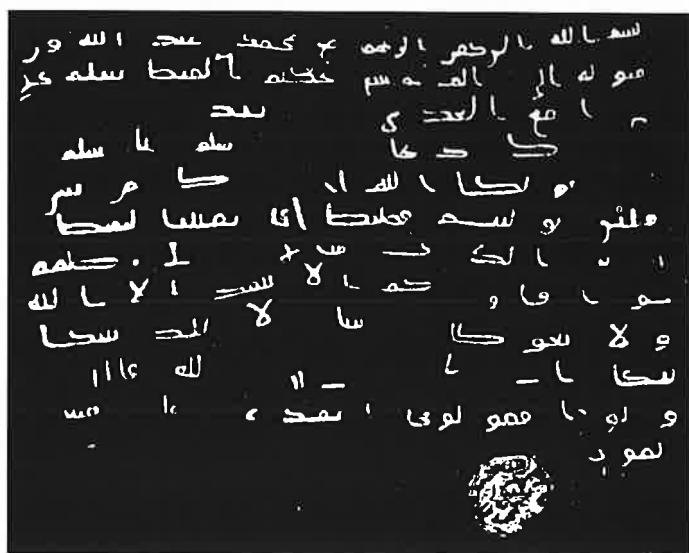
H: "Wat gebiedt hij jullie te doen?"

AS: "Hij gebiedt ons niet langer onze afgodsbeelden te vereren en één God te aanbidden; de praktijken van onze voorvaders op te geven; te bidden; aalmoezen te geven; de waarheid en zuiverheid in acht te nemen; ons te onthouden van ontucht en ondeugden, en de familiebanden te respecteren."

Wat Heraclius met deze vragen beoogde en tot welke conclusies hij kwam nadat hij de bovengenoemde antwoorden had ontvangen, wordt duidelijk aan de hand van wat de keizer zelf omtrent deze zaak te zeggen had. Met betrekking tot zijn eerste vraag merkte hij op dat profeten altijd van respectabele families afkomstig waren, anders hadden ze nooit in brede lagen van de bevolking respect kunnen afdwingen. Met betrekking tot de tweede en derde vraag merkte de keizer op dat als één van zijn stamgenoten of voorouders

aanspraak gemaakt zou hebben op het profeetschap of vóór hem koning geweest was, men hem ervan had kunnen verdenken dat hij ze probeerde te imiteren. Op grond van de zevende vraag rede- neerde hij als volgt: “Als hij zich nooit schuldig gemaakt heeft aan leugenachtigheid tegenover de mens, mag je er ook van uitgaan dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan leugenachtigheid tegen- over God.” Over de resterende vragen zei de christelijke koning dat, als wat Aboe Soefjaan gezegd had waar was, er geen enkele twijfel meer bestond aan de waarheid met betrekking tot de Profeet, want het was boven alle twijfel verheven dat dit de tekenen waren van een waarachtige Profeet.

Nadat hij de brief van de Profeet gelezen had, verzocht Heraclius zijn aanvoorders hem in het koninklijke kamp in Himms te ontmoeten. Daar sprak hij hen als volgt toe: “U, leiders van Rome, als u veiligheid en leiding wenst, volg dan de Arabische Profeet.” Zij hieven echter hun kruis omhoog en zwaaiden er hoog mee in de lucht; daarop zei Heraclius dat hij slechts hun geloof wilde testen, en dat hij tevreden was over hun vastberadenheid en toewijding. Het schijnt dat staatsredenen de overhand hebben gekregen.

Reproduktie van de brief die door de heilige profeet Mohammed aan Moeqawqis, de Egyptische koning, werd gestuurd

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مِنْ مُحَمَّدٍ عَبْدَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ
 إِلَى الْمَقْوَقِسِ عَظِيمِ الْقِبْطِ سَلَامٌ عَلَى
 مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى أَمَّا بَعْدُ فَإِنِّي
 أَدْعُوكَ بِدَعَايَةِ الْإِسْلَامِ أَسْلِمْ
 تَسْلِمٌ يُؤْتِيكَ اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ
 فَإِن تَوَلَّيْتَ فَعَلَيْكَ مَا يُفْجِعُ الْقِبْطَ
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ
 سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ
 وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا
 بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِن
 تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا مَا نَا مُسْلِمُونَ

الله
 رسول
 محمد

Transcriptie in modern Arabisch schrift van de brief die door de heilige profeet Mohammed
 aan de Egyptische koning Moeqawqis gezonden werd

*In de naam van Allah,
de Erbarmen, de Barmhartige*

*Van Mohammed, de dienaar van Allah en Zijn
Boodschapper, aan al-Moeqawqis, de leider van de
kopten.*

*Hierbij nodig ik u uit met de boodschap van de
Islam. Accepteer de Islam en zij verlost, en Allah zal
u tweevoudig belonen; als u zich afkeert, zult u de
verantwoordelijkheid dragen voor datgene wat de
kopten verdriet zal veroorzaken. "O Mensen van het
Boek, kom tot een rechtvaardig woord tussen ons en
jullie, dat wij niemand zullen dienen behalve Allah, en
dat wij niets aan Hem zullen gelijkstellen, en opdat
sommigen van ons niet anderen naast Allah tot Heer
zullen nemen. Maar als zij zich afwenden, zeg dan:
getuig, wij zijn moslims."*

*Mohammed,
de Boodschapper van Allah*

Nederlandse vertaling van de brief die de heilige profeet Mohammed aan de Egyptische koning Moeqawqis stuurde

Een authentiek exemplaar van één zo'n brief die door de Profeet aan Moeqawqis, de christelijke koning van Egypte, gestuurd werd, is voor het nageslacht bewaard gebleven. Deze werd door enkele Franse reizigers in het jaar 1858 n.Chr. in een klooster in het noordelijk deel van Egypte aangetroffen. Hij wordt nu bewaard in de bibliotheek van de Koptische Broederschap in Ahmim, Egypte. Dr. P. Badger, die hem ontcijferd heeft, heeft verklaard dat hij authentiek is. De aldus ontcijferde inhoud wordt samen met de reproductie en de Nederlandse vertaling hierboven in dit boek gegeven. Wat onder andere opvalt is dat de inhoud van de brief overeenkomt met de verwoording in de authentieke overleveringen van de Heilige Profeet.

De verovering van Mekka

In het achtste jaar van de Vlucht (d.w.z. 7 A.H.) dwongen de omstandigheden de Profeet ertoe een leger van tienduizend moslims aan te voeren tegen de Mekkanen. Dit keer voelden de bewoners van Mekka zich hulpeloos en verslagen. Er werd nauwelijks enige weerstand geboden en de moslimtroepen trokken Mekka binnen en verwijderden alle afgodsbeelden uit de Heilige Ka'ba (het huis van God) en ruimden de plaats grondig op. Aboe Soefjaan, de aartsvijand van de islam, die eigenlijk geen genade van de moslims had mogen verwachten, verzocht een kennis van hem die moslim was hem in het holst van de nacht naar de Heilige Profeet te brengen, waar hij de islam aanvaardde en om genade en vergeving smeekte, welke hem geschonken werd. Zijn vrouw Hinda had zich vanwege haar haat jegens moslims en in een wraaklustige stemming zijnde, verlaagd tot een gruwelijke daad die eruit bestond dat zij daadwerkelijk gekauwd had op de lever die uit het lijk van hazrat Hamza gescheurd was, de oom van de Profeet die in de slag van Oehoed werd gedood. Zij verdiende het gestraft te worden en verwachtte niet dat haar enige genade betoond zou worden. Doch zij en vele anderen zoals zij wisten niet dat zij te doen hadden met een man die als een genade naar de mensheid gezonden was. Toen deze vijanden uiteindelijk aan hem voorgeleid werden, zei de Heilige Profeet:

“Wat voor soort behandeling verwacht u via mij?”

“Genade, o edelmoedige broeder,” antwoordden zij.

“Het zij zo,” verklaarde de Profeet, “ik zeg hetzelfde tot u wat Jozef tot zijn broeders zei. Er wordt u deze dag niets verweten; gaat heen, want u bent vrij.”

Het volgende verhaal wordt verteld over Akrama, de zoon van Aboe Djahl (de allergrootste vijand van de islam, die in de slag van Badr gedood werd). Tijdens de val van Mekka vluchtte hij, in de hoop Arabië te kunnen verlaten en naar een ander land te kunnen trekken. Er wordt verteld dat hij aan boord ging van een zeilschip dat spoedig daarna in een storm op zee terechtkwam. De zeelieden begonnen tot God te bidden om genade en veiligheid. Hierop vroeg Akrama hen waarom zij zich niet tot hun grote afgod Hoebbal wendden om hulp. De zeelieden antwoordden dat Hoebbal dan wel

de god op het land kon zijn, maar dat op zee slechts Gods wet heerste. Dit shockeerde Akrama, die bedroefd zei: “Als dit zo is, zet me dan maar terug aan wal, want ik ben er getuige van geweest dat de afgod Hoebbal zelfs niet op het land heerst.” Akrama aanvaardde later de islam.

De afscheidsbedevaart

In het jaar 10 A.H., toen heel Arabië de islam als haar godsdienst aanvaard had, vertrok de Profeet vanuit Medina (waar hij verbleef) op bedevaart naar Mekka. Ongeveer 124.000 moslimpelgrims hadden zich in Mekka verzameld. De ultieme triomf van de waarheid had plaatsgevonden en de Profeet realiseerde zich dat zijn missie op aarde vervuld was. “Deze dag,” zo openbaarde het goddelijke woord hem, “heb Ik voor u uw godsdienst volmaakt en Mijn gunst over u voltooid en voor u de islam als godsdienst gekozen.”(5:3)

De preek die de Profeet bij deze gedenkwaardige gelegenheid hield is opmerkelijk. Hij zat bovenop een kameel en de mensen waren rondom hem verzameld in de vlakte van Arafat. Hij sprak hen als volgt toe:

“O mensen! Luistert aandachtig naar mijn woorden; want ik weet niet of ik ooit nog hierna de gelegenheid zal hebben u hier te ontmoeten. Weet u welke dag het vandaag is? Dit is de *Jaum-oen-Nahr* oftewel de heilige Dag van het Offer. Weet u welke maand dit is? Dit is de heilige maand. Weet u wat voor een plaats dit is? Dit is de heilige stad. Vandaar dat ik u mededeel dat uw leven, uw bezittingen, en uw eer elkaar even heilig moeten zijn als deze heilige dag, als deze heilige maand en als deze heilige stad. Laat zij die aanwezig zijn deze boodschap brengen aan degenen die afwezig zijn. U staat op het punt de Heer te ontmoeten Die u ter verantwoording zal roepen voor uw daden.

Vandaag worden alle bedragen aan rente kwijtgescholden, waaronder ook die van Abbas ibn Abd al-Moettalib. Vandaag komt er een einde aan de vergelding voor alle moorden die begaan zijn in de dagen der onwetendheid en,

wat het belangrijkste is, de moord op Rabi bin Haris wordt vergeven.

O mensen! Vandaag heeft Satan de hoop opgegeven dat hij ooit nog aanbeden zal worden in dit land dat aan u toebehoort. Zou u hem zelfs echter gehoorzamen in wat u een onbeduidende kwestie toeschijnt, dan zal hem dit behagen. Derhalve dient u met betrekking tot het geloof voor hem op uw hoede te zijn.

En verder, O mijn volk! U hebt bepaalde rechten ten aanzien van uw vrouwen, en uw vrouwen hebben bepaalde rechten ten aanzien van u. God heeft de zorg voor hen aan u toevertrouwd. Daarom moet u hen zeer zachtmoedig behandelen. En wat betreft uw slaven, zorg ervoor dat u hen te eten geeft wat u zelf eet, en kleeft hen zoals u zichzelf kleedt.

O mensen! Luister naar wat ik zeg en neem het u ter harte. Wat u moet weten is dat alle moslims elkaars broeders zijn. U bent allen gelijk; u geniet dezelfde rechten, en hebt dezelfde verplichtingen. U bent allen leden van één algemene broederschap. Het is een ieder van u dan ook verboden iets van zijn broeder te nemen, tenzij deze dit bereidwillig zou geven. Tiranniseer uw mensen dan ook niet; eigen u niet hun rechten toe.”

Vervolgens riep de Profeet met luide stem: “O Heer! Heb ik Uw boodschap overgebracht?” En de vallei weerkaatste eenstemmig het antwoord uit ontelbare menselijke kelen: “Bij de Heer! Dat hebt u zeker.”

De dood van de Profeet

Na zijn terugkeer van de afscheidsbedevaart en tegen het einde van de maand Safar, in 11 A.H., werd de Profeet ziek. Zelfs tijdens zijn ziekte placht hij naar de moskee te gaan om zoals gebruikelijk de gebeden te leiden, maar hij voelde zich vaak te zwak om te spreken. Op een dag richtte hij zich na het gebed tot de congregatie en vertelde hij dat Allah een dienaar van Hem de keuze had gegeven tussen dit aardse leven en een leven met Hem, maar dat deze

voor het laatste gekozen had. Zo gaf hij zijn naderende einde aan. Daarna ging het snel bergafwaarts met hem. “Heer! Gezegend gezelschap Boven,” waren de laatste woorden van het vurig gebed dat hij fluisterde. Op maandag, de 2^e Rabi al-Awwal (volgens de christelijke jaartelling in het jaar 632) blies hij, op drieënzestigjarige leeftijd, zijn laatste adem uit. Moge de Heer hem met Zijn meest uitgelezen zegeningen overstelpen.

Hij werd begraven in dezelfde kamer waar hij stierf, in het huis van zijn vrouw (Aisja). Later werden zijn trouwste gezellen, Aboe Bakr, de eerste kalief (leider der gelovigen), en Oemar, de tweede kalief, na hun dood naast de Profeet begraven. Later werd er een mausoleum over deze graven gebouwd met daarnaast de moskee. Deze graftombe in Medina trekt ieder jaar duizenden pelgrims.

Kennis en studie

De ongeletterde Profeet zei het volgende over kennis en studie:

- [1] Verwerf kennis. Het stelt de bezitter ervan in staat goed van kwaad te onderscheiden. Het verlicht de weg naar de hemel. Het is onze vriend in de woestijn, ons gezelschap in de eenzaamheid, en onze metgezel wanneer we zonder vrienden zijn. Het leidt ons naar geluk, het houdt ons staande in verdriet. Het is een juweel onder vrienden en een pantser tegen vijanden.
- [2] Streef van de wieg tot het graf naar kennis.
- [3] Ga op zoek naar kennis, zelfs als je daarvoor naar China (een verafgelegen plaats) moet gaan.
- [4] Degene die de geleerden eert, eert mij.
- [5] De kennis waar geen voordeel uit voortvloeit is als een schat waaruit geen aalmoezen geschonken worden op de weg van de Heer.

- [6] Buitensporige kennis is beter dan buitensporig gebed; het is beter één uur kennis te onderrichten in de nacht dan de hele nacht te bidden.
- [7] Wie zijn de geleerden? Zij die wat zij weten in de praktijk brengen.

Mohammed: Een model van oprechtheid en rechtschapenheid

De volgende zeer interessante episode uit het leven van de Heilige Profeet gunt ons een blik op zijn ware karakter.

De dag waarop Ibrahim, zijn pasgeboren zoon, zijn laatste adem uitblies, vond er een zonsverduistering plaats. Sommige van de Arabische stammen waren bijzonder getroffen door het samengaan van de twee gebeurtenissen. Zij dachten dat de verduistering had plaatsgevonden vanwege dit trieste overlijden, en dat het niet anders kon dan dat de vader van de overledene, om wiens dood zelfs door de hemellichamen werd getreurd, een waarachtige boodschapper was. Daarom begaven zij zich massaal naar het huis van de Profeet en verzochten hem hen tot moslims te maken. Toen de Profeet hoorde wat hun bedoeling was en wat zij dachten, kwam hij naar buiten en zei hen ronduit dat het verschijnsel waarvan zij getuige waren geweest, niets te maken had met de geboorte of dood van enig sterveling. Ook zei hij dat, als wie dan ook op grond van een dergelijke indruk hem als een goddelijke boodschapper aanvaardde, die persoon dan maar beter weg kon gaan.

Overigens zij opgemerkt dat Ibrahim, de enige zoon van de Profeet, op zeer jonge leeftijd stierf. Toen hij stervende was, werd hij door de Heilige Profeet, die werd vergezeld door enkele van zijn metgezellen, bezocht. De ogen van de Profeet vulden zich met tranen en hij riep uit: “De ogen vergieten tranen, het hart treurt, maar toch berusten wij in hetgeen onze Schepper voor ons beschikt heeft. Echter, jou heengaan, O Ibrahim, stemt ons wel héél droevig.” Daarop vroeg één van zijn metgezellen hem of het wel gepast was dat een profeet van God een dergelijk verdriet tentoonspreidde. De Heilige Profeet antwoordde dat dit slechts de

menselijke natuur was en een uitdrukking was van door God geschonken genade en liefde.

Geen dwang in de godsdienst

De Heilige Koran zegt het volgende:

“Er is geen dwang in de godsdienst. Waarlijk de rechte weg is duidelijk onderscheiden van de dwaling. Derhalve, wie niet in de duivel gelooft en in Allah gelooft, heeft inderdaad het hechtste handvat vastgegrepen, dat niet zal afbreken, en Allah is Horende, Wetende.” (2:256)

[1] De volgende instructies werden aan de troepen gegeven die er op uit gestuurd werden door de Heilige Profeet tegen de Byzantijnen:

“Wanneer u het onrecht dat ons aangedaan is vergeldt, molesteer dan niet de onschuldigen die aan huis gekluisterd zijn; spaar de zwakheid der vrouwen, verwond niet het kind dat aan de borst ligt, noch degenen die ziek te bed liggen. Verwoest de woningen van de inwoners die geen weerstand bieden niet; vernietig niet de middelen van hun karige bestaan of hun fruitbomen, en raak de palmboom niet aan.”

[2] In de slag van Hoenain werden zes duizend mannen van de Hawazin-stam (ongelovigen) gevangen genomen, en zij werden allen simpelweg bij wijze van gunst weer vrijgelaten. In de slag van Badr werden er zeventig man gevangen genomen en slechts in dit geval werd er losgeld geëist, maar de gevangenen kregen hun vrijheid terug, terwijl de oorlog met de ongelovigen van Mekka nog in volle gang was. In geen van deze gevallen werd hen de godsdienst van de islam opgedrongen, of werd deze als prijs voor hun vrijheid aangeboden.

[3] Na de verovering van Mekka was Moesailima de leider van de stamafvaardiging van Banoe Hanifa. Hij aanvaardde de islam samen met de anderen, maar nadat hij naar zijn huis in Jamama was teruggekeerd, verzaakte hij zijn geloof en schreef

hij de Heilige Profeet: “U en ik zijn partners in het profetschap, van nu af houdt u de helft van het land, terwijl ik over de andere helft zal regeren.” De Profeet antwoordde als volgt: “In de naam van Allah, de Erbarmers, de Barmhartige. Van Mohammed, de Profeet van Allah, aan Moesailima de leugenaar. Moge de vrede met hen zijn die het rechte pad volgen. Onthoud van nu af aan dat de aarde aan Allah toebehoort en dat Hij deze aan Zijn onderdanige dienaren schenkt zoals het Hem behaagt; en het einde zal goed zijn voor hen die God vrezen.”

Zelfs in deze brief werd er niet met straf bedreigd. Anderzijds zond de Profeet een verantwoordelijk man, Ridjaal geheten, erop uit om Moesailima te adviseren de islam weer te aanvaarden. Moesailima weigerde dit en startte een andere staat binnen de staat en bracht een leger bijeen om tegen de moslims te vechten. Na de dood van de Profeet zond de eerste kalief, Aboe Bakr, een leger op hem af, en na een hevige strijd werd Moesailima gedood. Hij werd dus als rebel gestraft, en niet omdat hij een afvallige geworden was.

Gemak in de godsdienst

- [1] Er wordt verteld hoe een man, die zich in een bepaald opzicht schuldig had gemaakt aan overtreding van de religieuze wet, zijn overtreding aan de Profeet opbiechtte, die het volgende zei: “Laat een gevangene of slaaf vrij.” De man antwoordde: “Dat kan ik me niet veroorloven.” “Vast dan twee maanden lang.” “Nee,” zei hij, “daar ben ik niet sterk genoeg voor.” “Geef dan voedsel aan zestig armen,” zei de Profeet. De man wees dit echter van de hand door te zeggen: “Daar heb ik de middelen niet voor.” De Profeet zweeg enige tijd. Ondertussen kwam er iemand langs en bood hem een mand vol dadels aan. De Profeet keerde zich naar de vragensteller toe en zei: “Neem deze mand en verdeel de dadels onder de armen.” De man antwoordde: “O Profeet van God, er is binnen de grenzen van deze stad niemand zo arm als ik.” De Profeet lachte en zei: “Het zij zo, ga het onder je gezin verdelen.”

[2] Moeaz bin Djabal placht in een bepaalde wijk van de stad altijd voor te gaan in het gebed en had de gewoonte in zijn gebeden lange hoofdstukken uit de Koran te reciteren. Een man beklagde er zich tegenover de Profeet over dat Moeaz zulke lange hoofdstukken las dat het voor hem een belemmering was gebleken zijn gebeden onder Moeaz' leiding op te zeggen. Aboe Masoed Ansari verhaalt hoe hij de Profeet nooit eerder zo boos gezien had. Hij antwoordde als volgt: "Bepaalde mensen doen afkeer ontstaan in de geest van anderen; een ieder van jullie die voorgaat in het gebed, dient korte hoofdstukken te lezen, want in de congregatie van hen die bidden bevinden zich de zwakkeren, de invaliden en de ouderen."

[3] Hazrat Aisja (de vrouw van de Heilige Profeet) verhaalde hoe één van haar vriendinnen in het huwelijk trad. Zij ontmoette de bruid na een paar maanden opnieuw en ze was enigszins geshockeerd toen ze bemerkte dat deze er bleek en triest uitzag en armoedig gekleed was. Hazrat Aisja vroeg haar wat de reden daarvan was. Ze antwoordde dat haar echtgenoot nauwelijks notitie van haar nam, aangezien hij overdag vastte en de hele nacht door zijn gebeden zei. Aisja rapporteerde dit aan de Heilige Profeet, die de man bij zich liet komen en werd erg boos op hem. "Ik bid ook gedurende de nacht, maar ik zorg ook dat ik mijn slaap krijg," riep de Profeet uit. "Ook vast ik op bepaalde dagen en eet en drink ik op andere dagen." Later gelastte hij de man te gaan en liefde jegens zijn vrouw te tonen. Deze zei dat hij aan het vasten was, waarop de Heilige Profeet hem beval zijn vasten te verbreken en naar huis te gaan.

De Heilige Koran zegt:

"Allah wenst u gemak, en Hij wenst u geen moeilijkheid..." (2:185)

"En wanneer Mijn dienaren u omtrent Mij vragen, dan ben Ik waarlijk zeer nabij. Ik verhoor de bede van de smekende, als hij Mij aanroept, derhalve behoren zij aan Mijn roep gehoor te geven en in Mij te geloven, opdat zij op de rechte weg zullen wandelen." (2:186)

Hoe de islam verspreid werd

Na de verovering van Mekka aanvaardden stammen vanuit heel Arabië de islam en waren trouw aan de heilige profeet Mohammed verschuldigd. Vanwege staatkundige redenen zond de Profeet zijn vertrouwde metgezellen als vertegenwoordigers naar verschillende delen van het land. Moeaz, een metgezel die nog jong in leeftijd was, maar volwassen qua wijsheid, werd naar Jemen gezonden. Hij maakte zijn karavaan gereed, reed op zijn paard en ging naar de Profeet om afscheid van hem te nemen. De Profeet gaf enkele heel waardevolle adviezen aan Moeaz, die hier later tegenover anderen melding van maakte. De Profeet vertelde hem dat hij geduld moest hebben met de ongeletterde mensen. "Leer hen allereerst dat er maar Eén God is," zei hij, "en wanneer zij dit eenmaal als een onveranderlijke waarheid aanvaard hebben, moet je hen pas dan over Zijn Profeet Mohammed en zijn leerstellingen vertellen." De Heilige Profeet vertelde Moeaz verder om rechtvaardigheid te betrachten die getemperd werd door genade. Toen vroeg de Profeet hem wat hij zou doen als hij noch in de Heilige Koran noch in zijn (de Profeets) handelingen of uitspraken een oplossing zou vinden voor een bepaald probleem of voor een bepaald geval dat zich voor zou doen. "Ik zal dan mijn eigen oordeel gebruiken," antwoordde Moeaz. Toen sprak de Heilige Profeet zijn absolute voldoening uit en spoorde hem aan Allah altijd te vrezen en om Zijn hulp en leiding te vragen. Voordat de Profeet Moeaz verliet, schudde hij hem de hand en uitte hij de vrees dat hij hem waarschijnlijk niet meer in dit leven zou ontmoeten. Toen Moeaz dit hoorde schreide hij bittere tranen. En aldus geschiedde het dat de Heilige Profeet kort daarna stierf.

Het verhaal van de blinde man

Op een dag toen de Profeet de leerstellingen van de islam aan een bijeenkomst van de leiders van de Qoeraijs aan het uiteenzetten was, kwam een blinde man, Ibn Oemm Maktoem geheten, naar hem toe, en vroeg op storende wijze aan de Profeet hem te leren wat God hem geopenbaard had. De Heilige Profeet was ontstemd

over deze ongelegen onderbreking en besteedde geen aandacht aan hem. Hierop ontving de Profeet een goddelijke openbaring die hoofdstuk 80 van de Heilige Koran vormt, getiteld "Hij Fronste":

1. Hij fronste en keerde de rug,
2. Omdat de blinde man tot hem kwam,
3. En wat zou u doen weten dat hij zich reinigen zou,
4. Of herinnerd zou zijn, zodat de herinnering hem nut zal doen?
5. Wat hem betreft, die zich vrij van behoefte acht,
6. Tot hem richt gij u,
7. En geen blaam rust op u, indien hij zich niet reinigt.
8. En wat hem betreft, die hard strijdende tot u komt,
9. En vreest,
10. Zult gij u van hem afwenden?
11. Nee! Waarlijk, hij is een bron van verhevenheid,
12. Derhalve, laat hem die wil, er acht op slaan.

De blinde man was toen al vertrokken. De Profeet liet hem halen, spreidde zijn eigen kleed voor hem uit om op te zitten, en vroeg hem vervolgens hem vragen te stellen over alles wat hij wilde weten.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de blinde man vanuit het gezichtspunt van de sociale etiquette verkeerd handelde. Maar de Almachtige God wilde dat de Heilige Profeet toegevend tegenover de zwakheden van anderen zou staan en de beste manieren zou hebben, zoals door de Heilige Koran bevestigd wordt: "En waarlijk, gij past u aan een verheven zedelijkheid aan." (68:4)

In de islam wordt aan niemand enige superioriteit toegekend puur op grond van de positie die hij in de maatschappij inneemt, zijn rijkdom of zijn huidskleur.

De Heilige Koran zegt het volgende:

"O gij mensen! Waarlijk, Wij hebben u van een mannelijk en een vrouwelijk persoon geschapen, en u tot stammen en gezinnen gemaakt, opdat gij elkander zult kennen, waarlijk, de achtenswaardigste van u is bij God degeen onder u, die het best voor zijn plicht oppast; waarlijk, God is Wetend, Zich bewust." (49:13)

Zo kan het voorkomen dat in een moskee, wanneer er voorgegaan wordt in het gebed, een bedelaar schouder aan schouder staat met een rijke man en niemand kan hem dit verbieden.

Mohammed als echtgenoot

In de godsdienstige geschiedenis van de wereld is er niemand die zoveel gedaan heeft voor de positie van de vrouw als de Profeet Mohammed. Hij gaf hen rechten toen zij geen enkel recht hadden. “De rechten van vrouwen zijn heilig. Zie erop toe dat de rechten van vrouwen die hen geschonken zijn, worden gehandhaafd,” zei hij. Een andere uitspraak luidt als volgt: “De beste moslim is hij die het beste karakter heeft; en de besten onder jullie zijn diegenen die zich het best tegenover hun vrouwen gedragen.”

Op vijftientigjarige leeftijd trouwde hij met een rijke weduwe, Chadidjah geheten, die toen veertig jaar was. Hij bleef haar toegewijd tot aan haar dood, zevenentwintig jaar later; en al die tijd was zij zijn enige vrouw en de moeder van zijn kinderen. Hij was zijn leven lang trouw aan zijn vrouw, en zelfs nadat zij gestorven was, vergat hij haar nooit. Zelfs voor degenen met wie Chadidjah was omgegaan toonde hij altijd respect en voorkomendheid. Later trouwde hij voor een tweede keer en zijn vrouw Aisja was zowel jong als mooi. Hij gaf erg veel om haar, maar hij vergat nooit zijn overleden vrouw Chadidjah en herdacht haar altijd met zoveel genegenheid dat het op een keer gebeurde dat Aisja zich enigszins jaloers voelde en tegen hem zei: “Was zij dan niet oud, en heeft Allah je dan niet een betere in haar plaats gegeven?” “Nee” antwoordde Mohammed, “er kan nooit iemand beter zijn dan zij; zij geloofde in mij toen anderen mij bespotten, zij hielp mij toen ik door de wereld vervolgd werd.”

Geen wonder dat Professor T.W. Arnold het “één van de mooiste toonbeelden van een volmaakt huwelijksleven dat de geschiedenis ons schenkt” noemde.

Respect voor ouders

De Heilige Koran zegt het volgende:

“En uw Heer heeft bevolen, dat u niets en niemand zult dienen behalve Hem en dat u uw ouders goedheid zult bewijzen. Indien een of beiden van hen de hoge ouderdom bij u bereiken, zeg dan niet zoiets tot hen als “Foei” en bekijf hen niet en zeg tot hen een edelmoedig woord. En laat u ootmoedig teder zijn jegens hen met erbarming, en zeg: Mijn Heer! Erbarm U over hen, daar zij mij grootbrachten, toen ik klein was.” (17:23-24)

- [1] Moeawiyah bin Djahima verhaalt het volgende: “Ik ging naar de Heilige Profeet toe en vertelde hem dat ik bereid was naar iedere heilige oorlog toe te gaan waar hij me maar naar toe wilde zenden. De Profeet vroeg me of mijn moeder nog leefde en ik antwoordde bevestigend. Hierop zei de Profeet: “Ga je moeder dienen, want de hemel ligt aan de voeten van moeders.”
- [2] Abdoellah bin Oemar verhaalt hoe de Profeet zei: “Het behaagt uw Heer als u uw vader behaagt; en hij is misnoegd, als u uw vader misnoegt.”
- [3] Anas verhaalt dat de Profeet zei: “Wie wenst dat zijn rijkdom moge toenemen en zijn levensduur verlengd wordt, moet goed zijn voor vrienden en verwanten.”

De inachtneming van omgangsvormen door de Profeet

In de laatste tien dagen van de vastenmaand (Ramadan) ging de Profeet alleen nog maar naar een afgezonderde plek in de moskee, en gaf hij zich over aan meditatie, het verrichten van gebeden en het lezen van de Heilige Koran. Men bracht hem daar zijn voedsel

en hij sliep er ook. Op een avond kwam zijn vrouw Safijjah¹ naar de moskee toe en vroeg hem zijn hoofd uit het raam te steken, zodat zij zijn haar kon wassen, zalven en kammen. De Profeet voldeed aan haar verzoek. Daarna was de Profeet zo vriendelijk haar naar haar woning te begeleiden. Het was al donker en toen zij daar liepen, werden ze door twee mensen gepasseerd, die de Profeet groetten, toen zij hem herkenden. De Profeet beantwoordde hun groet, maar vroeg hen tevens om even te blijven staan. Toen zij dat deden, wilde hij dat zij wisten dat hij op dat moment door zijn vrouw Safijjah werd vergezeld. Zij bezwoeren dat ze niets slechts gedacht hadden, maar de Profeet zei dat het beter was daar geen twijfel over te laten bestaan, omdat de duivel subtielen manieren had om iemands geloof aan te tasten.

Zijn respect voor zijn voormalige verzorgster

- [1] Op een keer, toen de Profeet vlees aan het uitdelen was, kwam er een vrouw die hem wilde zien. Er vond een ontmoeting plaats en de Profeet betoonde haar het grootst mogelijke respect. Hij spreidde zijn eigen laken voor haar uit. De verteller zegt dat toen hij de mensen vroeg wie die vrouw was, zij zeiden dat zij de voormalige verzorgster van de Profeet was.
- [2] Er wordt verteld hoe er zich onder degenen die na de slag van Hoenain gevangen genomen waren, een vrouw bevond, Sjima

¹ Vrouwe Safijjah was de dochter van een belangrijke joodse hoofdman en na de val van de Chaibar vestingen bevond zij zich onder de gevangenen die in handen van de moslims gevallen waren. De Profeet bevrijdde haar en trouwde met haar. De Profeet beschikte in die tijd niet over de middelen om zijn vrienden op een feest te onthalen, zoals de gewoonte is. Dus werd de metgezellen gevraagd hun eigen maaltijd mee te nemen en alles gezamenlijk op te eten, en dit nu vormde het huwelijksfeest.

Op een keer klaagde ze er tegen de Profeet over dat sommige vrouwen haar uit jaloezie of boosaardigheid minachtend een jodin noemden. De Profeet zei daarop: "De volgende keer mag je ze vertellen dat jouw grootvader de profeet Abraham was en jouw vader de profeet Mozes, en jouw echtgenoot de profeet Mohammed; dat zal ze tot zwijgen brengen."

geheten. Zij kwam naar voren en vertelde de Profeet dat zij zijn stiefzuster was (de dochter van zijn voormalige verzorgster). De Profeet herkende haar niet, en vroeg om een bewijs. Zij ontblootte haar middel en liet hem zijn tandafdrukken op haar rug zien; want in hun jeugd hadden ze altijd samen gespeeld en op een keer had hij haar tijdens het spel gebeten. Toen de Profeet dat zag, glimlachte hij en zei onmiddellijk: "Alsjeblieft, blijf bij ons, en we zullen alles doen om het je naar de zin te maken." Zij en haar vrienden werden uiteraard vrijgelaten en mochten beladen met geschenken naar huis terugkeren.

De liefde voor de medemens

De Heilige Profeet Mohammed zei het volgende:

"God is goed voor ieder die goed is voor de schepping; wees daarom goed voor de mens op de aarde, of hij nu goed of slecht is; en wanneer u goed bent voor de slechten, weerhoudt u hen van het slechte."

Het volgende gedicht "Abou Ben Adhem", van Leigh Hunt, illustreert wat de gevoelens van een ware moslim zouden moeten zijn:

"Abou Ben Adhem... moge zijn stam zich vermeerderen...
Ontwaakte op een nacht uit een diepe, vredige droom
En zag in het maanlicht van zijn kamer,
Die er daardoor rijk en als een bloeiende lelie uitzag,
Een engel, schrijvend in een boek van goud.
De buitengewone vrede had Ben Adhem stoutmoedig
gemaakt,
Dus zei hij tot de verschijning in de kamer:
'Wat schrijft u?'
De droomverschijning hief zijn hoofd op,
En met een blik vol zoete harmonie,
Antwoordde hij: 'De namen van hen die de Heer beminnen.'
'En hoort die van mij daar ook bij?' zei Abou.
'Nee, helaas niet,' antwoordde de engel.

Abou sprak nu langzamer, maar hij was nog steeds opgewekt en zei:

‘Dan bid ik u,

Noteer mij als iemand die zijn naasten bemint’.

De engel schreef dit op en verdween; de volgende nacht

Kwam hij opnieuw met een groot waaklicht

En toonde de namen die door de liefde van God gezegend waren,

En jawel! Ben Adhem’s naam stond bovenaan.”

Vriendelijkheid jegens de armen

- [1] Een arme, oude vrouw veegde altijd de moskee in Medina aan, waar de Heilige Profeet zijn gebeden placht te verrichten. Ze sliep in één van de hoeken van het omheinde gebied rond de moskee en werd door leden van de congregatie uit barmhartigheid gevoed. Op een dag merkte de Profeet haar afwezigheid op en informeerde naar haar. Hem werd verteld dat zij de nacht daarvoor was overleden en al begraven was. De mensen hadden het niet de moeite waard gevonden de Heilige Profeet daarvan op de hoogte te brengen. Hierop berispte de Profeet hen en hij verzocht onmiddellijk mee naar het graf genomen te worden, waar hij in gezelschap van anderen de begrafenisgebeden reciteerde voor de verlossing van haar ziel.
- [2] Aboe Hoeraira vertelt hoe de Heilige Profeet zei: “Als iemand een man ziet die rijker en gezonder is dan hijzelf, moet hij aan degenen denken die armer en zwakker zijn dan hijzelf, zodat hij zich niet ontevreden en ondankbaar zou voelen.” Bij een andere gelegenheid zei de Profeet: “Er zijn heel wat mensen die er arm en haveloos uitzien en die wellicht op ruwe wijze van een deur weggejaagd worden, maar als zo’n persoon dan een eed aflegt voor God, zal God er (uit achting en liefde voor hem) voor zorgen dat wat hij gezworen heeft uit zal komen.”

Liefde voor kinderen

- [1] De Profeet hield van kinderen en was heel vriendelijk tegenover hen, en als hij maar even tijd kon vinden, speelde hij met ze. Soms kwam het voor, dat als hij in de *sadjdah* ging (teraardewerping die deel uitmaakt van het dagelijks gebed), zijn twee kleinzootjes, Hassan en Hoessain, over zijn rug plachten te klimmen en hem bereden. Hij verwijderde ze nooit met harde hand, maar wachtte altijd tot zij van zijn rug kwamen, en pas dan zette hij zijn gebed voort.
- [2] Het was een *Ied*-dag. De vastenmaand was afgelopen, en het grote moslimfeest werd op gepaste wijze gevierd. Er werd liefdadigheid betuigd jegens de armen en onder de behoeftigen werden aalmoezen verdeeld. Het *Ied*-gebed en de preek werden naar behoren verricht. Nu was het tijd voor de *Ied*-kermis, waar eetwaren, snuisterijen, speelgoed voor kinderen en draaimolens volop aanwezig waren. De mensen gingen er in groten getale naar toe. Kinderen, gestoken in nieuwe kleren, vergezelden hun ouders, en er was overal veel gelach en levendigheid. Op dat moment zagen de scherpe en vriendelijke ogen van de Profeet een kleine jongen die in lompen gekleed was, die helemaal alleen onder een palmboom stond en verlangend en bedroefd toekeek hoe de andere kinderen naar de kermis gingen. De Profeet wist toen dat hij een weeskind was. Hij ging naar hem toe en zei glimlachend: "Laat mij deze dag je vader zijn," en vervolgens tilde hij hem voorzichtig op en zette hem schrijlings op zijn schouder en, terwijl hij praatte en grapte met de jongen, toverde hij al gauw een glimlach op diens gezicht tevoorschijn, terwijl zij beiden in de richting van de bazaar gingen.

Goedheid jegens dieren

- [1] Amar Rami verhaalt het volgende: "Toen wij in het gezelschap van de Profeet zaten, kwam er een man naar ons toe die iets in een deken gevouwen had, en deze zei: 'O Profeet. Ik liep door

een bos en hoorde het geluid van de jonge vogels. Ik pakte ze en stopte ze in mijn deken. Toen kwam hun moeder rond mijn hoofd fladderen. Ik trok de deken weg van de jongen en de moeder stortte zich op ze. Toen wikkelde ik ze in mijn deken en hier zijn ze.' Toen zei de Profeet: 'Zet ze neer'. En toen hij dat deed, bleef de moedervogel haar jongen vertroetelen. Toen de Profeet dit zag, zei hij: 'Verbaast u zich over de genegenheid van de moeder jegens haar jongen? Ik zweer bij Hem Die mij gezonden heeft, dat God méér liefhebbend jegens Zijn schepselen is dan de moeder jegens deze jonge vogels.' Vervolgens gelastte hij de man de jonge vogels terug te zetten in het nest waar hij ze gevonden had, en hun moeder bij ze te laten."

- [2] Het was een hete zomer in Arabië en er was een groot gebrek aan water. Een vrouw die een slechte naam had kwam toevallig langs een put en zag hoe een hond die door extreme dorst gekweld werd, alsmat rond de put rende, maar geen water kon vinden om te drinken. Toen zij dit zag kreeg de vrouw medelijden met het dier. Ze nam haar schoen, bond deze aan een touw, liet die in de put vallen en haalde er op deze wijze wat water uit en gaf dit aan de hond. De hond likte het water dankbaar op, kwispelstaarte en vertrok. Dit voorval werd door iemand gezien, die het aan de Heilige Profeet vertelde. De Profeet was daardoor zeer geroerd en zei dat ten gevolge van deze daad van genade en vriendelijkheid, betoond aan een in nood verkerend schepsel van Allah, Allah op zijn beurt Zijn genade had geschonken en dat de zonden van de vrouw vergeven waren.

Akrimoe al-hirrah ... – Respecteer de kat

(Een gedicht van Mustafa H.M. Leon)

U hebt vast wel gehoord hoe op een zomerse dag
Een kat in een moskee ronddwaalde,
Juist op het tijdstip dat Gods Profeet daar was
Om volgens zijn gewoonte het *Zoehr*-gebed te verrichten

Zij stapte voort met afgemeten tred en maakte geen geluid
 En nam kalm haar plaats in vóór Gods Profeet,
 En, terwijl ze zachtjes spinde, zat ze daar kalm en stil,
 Voor niets of niemand bang, zich van geen kwaad bewust,
 Toen plots! Bij Allah's wil, altijd zo wijs en goed,
 De kat bevangen werd door barensweeën,
 En onder pijnscheuten, die alle aardbewoners eigen zijn,
 Daar in de moskee aan drie jongen het leven schonk.
 "Verwijder het ondiep," riep iemand luid,
 "Door zo de moskee te bevuilen, verdient zij te sterven."
 "Zeg zoiets niet," zei Gods Profeet toen,
 "Verwijder haar niet, laat haar hier in vrede,
 Doe niets wat haar nu kan verstoren,
 Respecteer de kat, *akrimoe al-hirrah*,
 Deze kat heeft slechts gedaan wat zij moest doen
 En heeft haar moederplicht vervuld,
 Hetgeen Allah heeft beschikt voor het gehele ras
 Als een natuurwet, kan geen schande zijn,
 And moslims leren hieruit de les dat
 Allah ons allen onderricht, Respecteer de kat,
 Eer uw vader, en bemin uw broeder,
 Bescherm uw zuster, maar bovenal bemin
 En respecteer uw moeder; zij was het
 Die u in haar schoot droeg, en u haar zorg schonk
 Slechts aan Allah bekend; moslims, bedenk
 Dat deze kat een moeder is, Respecteer de kat."

Liefdadigheid

- [1] Vrouwe Aisja (vrouw van de Profeet) verhaalt hoe op een keer een vrouw, vergezeld door haar twee dochters, aan haar deur kwam en om een aalmoes smeekte. Vrouwe Aisja had op dat moment geen geld of voedsel in huis, behalve één dadel (vrucht van de dadelpalm), die zij aan de vrouw schonk. De vrouw verdeelde de dadel echter in twee helften en gaf haar dochters ieder één stuk, hoewel zijzelf ook honger leed. De Profeet arriveerde nadat zij vertrokken waren. Vrouwe Aisja vertelde hem het incident. De Profeet was zeer geroerd door de

opofferingsgezinde geest die de moeder tegenover de dochters had tentoongespreid. Hij zei: “Een ieder die zwaar beproefd wordt vanwege zijn of haar dochters, maar ze goed blijft behandelen en hen in het leven voorziet van hetgeen zij nodig hebben, zal door deze nobele daad tegen de hel beschermd worden.”

- [2] Aboe Amama verhaalt hoe de Profeet zei: “Voor een ieder die een wees goed behandelt en hem (of haar) grootbrengt als zijn eigen kind, geldt dat hij en ik op deze manier (en hij liet zijn twee aaneengesloten vingers zien) samen zullen zijn in het paradijs.”
- [3] Ibn Abas verhaalt hoe de Profeet zei: “Hij die veel eet terwijl zijn buurman honger lijdt, is geen ware moslim.”
- [4] Sa’d bin Abi Waqqas verhaalt hoe de Profeet naar zijn gezondheid kwam informeren toen hij ziek geworden was. Sa’d was erg rijk en hij wilde alles weggeven voor een liefdadig doel, maar de Profeet was het niet met hem eens. Sa’d opperde toen dat de helft van zijn vermogen opzij gezet zou worden, maar opnieuw was de Profeet het er niet mee eens. Pas nadat hij besloten had dat hij een derdedeel van zijn vermogen zou wegschenken, gaf de Profeet zijn toestemming, zij het met tegenzin. Want Sa’d had één dochter en de Profeet wilde niet dat zij in armoede zou achterblijven.

Tegen het bedelen

Op een keer kwam een vriend van de Profeet naar hem toe en vroeg om wat hulp. De Profeet vroeg hem of hij eigenlijk wel iets bezat. Hij antwoordde: “Ik heb alleen een mok om van te drinken, en een stuk stof waarvan ik een gedeelte gebruik om mezelf te bedekken en een gedeelte om over het ledikant te spreiden.” De Profeet liet de twee voorwerpen halen en vroeg of er iemand was

die die twee artikelen wilde kopen. Zij werden voor twee *dirhams*¹ verkocht. De Profeet sprak de vriend als volgt toe: “Hier zijn de twee *dirhams*. Koop met de ene iets te eten en koop met de andere een stuk touw, ga de bossen in, verzamel stukken hout en verkoop ze op de markt.” Er gingen veertien dagen voorbij, en de vriend kwam de Profeet opnieuw opzoeken en vertelde hem dat hij vijftien *dirhams* gespaard had en dat hij daarvan voor een paar *dirhams* stof gekocht had en voor een paar *dirhams* mais om van te eten. De Profeet zei: “Wat is nu meer aanbevelenswaardig en prijszenswaardig ... dit of op de Dag des Oordeels gebrandmerkt te zijn met het teken van bedelaar?” Bij een andere gelegenheid zei hij: “Denk erom dat de bovenste hand beter is dan de hand die zich daaronder bevindt.”

De waardigheid van arbeid

- [1] Maqdam bin Ma'di Karb verhaalt hoe de Profeet zei: “Niemand heeft voedsel gegeten dat beter is dan het brood dat een man met het werk verdient dat hij met zijn twee handen verricht heeft. David, de Profeet van God, werkte met zijn handen voor zijn broodwinning.”
- [2] Abdoellah bin Oemar verhaalt hoe de Profeet zei: “Betaal de arbeider zijn loon voordat het zweet op zijn lichaam (vanwege de arbeid) is opgedroogd.”
- [3] Aboe Hoeraira verhaalt hoe de Profeet zei: “God heeft gezegd dat Hij op de Dag des Oordeels drie personen in het bijzonder geducht zal aanpakken: de eerste is iemand die een overeenkomst aangaat in de naam van God en deze dan lichtvaardig schendt; de tweede is iemand die een vrije persoon tot slaaf maakt en verkoopt en het geld voor zichzelf uitgeeft; de derde is iemand die een arbeider in dienst neemt en hem heel hard laat werken en vervolgens weigert hem zijn loon te betalen.”

¹ Een *dirham* is een munteenheid.

- [4] Aboe Hoeraira verhaalt hoe de Profeet zei: “God heeft geen enkele Profeet deze wereld ingezonden die niet vroeg of laat als herder gewerkt heeft en geiten en schapen gehoed heeft.” En toen de metgezellen hem over hemzelf vroegen, zei de Profeet: “Ja, ook ik heb vroeger geiten gehoed die het eigendom waren van de inwoners van Mekka en kreeg daar een paar munten voor betaald.”

Over kopen en verkopen

- [1] Aboe Hoeraira verhaalt hoe de Profeet een berg graan voor een winkel zag liggen, toen hij door de bazaar liep. De Profeet stak zijn hand in de berg en voelde dat het graan aan de binnenkant een beetje nat was. De Profeet stelde de winkelier hierover enkele vragen, waarop deze antwoordde dat een gedeelte daarvan nat was geworden door de regen. “Je had het natte graan bovenop de berg moeten bewaren, zodat de klant het had kunnen zien; iedereen die de zaak bedriegt, is niet een van ons,” zei de Profeet.

Bij een andere gelegenheid waarschuwde hij degenen die graan hamsterden met het doel een kunstmatige schaarste te creëren en het vervolgens tegen hogere prijzen verkochten. Hij vertelde hen dat zij een zonde begingen.

- [2] Ibn Oemar verhaalt hoe de Profeet een moslim verbood zich met de zakelijke transactie of huwelijksonderhandelingen van een andere moslim te bemoeien, tenzij hij daarvoor toestemming had gekregen.

- [3] Aboe Hoeraira verhaalt hoe de Profeet over een bepaalde zakenman sprak die zijn tussenpersonen had geïnstrueerd soepel en coulant te zijn jegens degenen die hem geld schuldig waren, maar niet in staat waren om op verzoek te betalen. Hij vergaf zelfs degenen die failliet gegaan waren. “Toen hij stierf,” zei de Profeet, “vergaf God hem in Zijn barmhertigheid zijn zonden, en stuurde hem naar de hemel.”

- [4] Aboe Hoeraira verhaalt hoe, als er een begrafenisgebed over het lijk van een moslim gehouden moest worden, de Profeet altijd de vraag stelde of de overledene iemand nog enig geld verschuldigd was of schulden had, en of hij enige middelen had nagelaten om die schuld te voldoen. Pas als men hem verzekerd had dat de persoon die gestorven was geen schulden meer had uitstaan, of dat er regelingen waren getroffen om deze af te betalen, placht hij deel te nemen aan het begrafenisgebed van die persoon. Later verbeterde de financiële situatie dankzij de verschillende veroveringen en placht de Profeet de schulden van de overleden moslims zelf te betalen. Hij zei: "Zij hielden meer van mij dan van hun eigen leven, dus aanvaard ik de verantwoordelijkheid voor hun schulden, als ze die hebben; terwijl hun bezittingen aan hun erfgenamen gegeven mogen worden."
- [5] Aboe Saied verhaalt hoe de Profeet zei dat een werkelijk eerlijke en godvrezende handelaar zich later in het hiernamaals onder Gods uitverkoren volk zou bevinden.

Zonde en verlossing

- [1] Op een keer bezocht de Profeet met zijn metgezellen een moslim die al lange tijd ziek was en aan een onbekende ziekte leed, en informeerde naar zijn gezondheid. Toen zij de man aantroffen, was hij heel zwak en bijna tot een skelet vermaard. Hij kon nauwelijks enig voedsel tot zich nemen en er zat geen verbetering in zijn situatie. De Profeet informeerde naar zijn ziekte. De man fluisterde met zwakke stem dat hij tot God gebeden had om hem in deze wereld voor zijn zonden te straffen in plaats van in het hiernamaals, en dat dit wellicht de reden was voor zijn vervelende en slepende ziekte. Toen de Profeet dit hoorde, waarschuwde hij hem; als God straf zou opleggen voor iedere zonde en fout die een mens begaat, dan zou zelfs hij (de Profeet) daar niet helemaal aan kunnen ontsnappen. Hij zei: "Wij moeten altijd tot God bidden om Zijn vergevengezindheid en genade en Zijn hulp zoeken om op het rechte pad te blijven, want daar alleen is onze redding

in gelegen. Dit moet ons gebed zijn: ‘O Heer, geef ons het beste van deze wereld en van het hiernamaals, en red ons van de straf der hel.’”

Volgens de overlevering volgde de zieke man zijn advies op en in de loop der tijd werd hij weer beter.

- [2] Moeaz bin Djabal verhaalt, dat hij op een keer aan de Profeet vroeg hem te vertellen hoe hij aan straf in het hiernamaals kon ontsnappen en in de hemel kon komen. De Profeet antwoordde: “U hebt me een hele belangrijke vraag gesteld. Dit is alleen mogelijk met Allah’s hulp. Allereerst dient u de enige en ware God te aanbidden, uw verplichte gebeden dagelijks op te zeggen, ieder jaar armenbelasting te geven zoals voorgeschreven, in de vastenmaand te vasten en tenminste eenmaal in uw leven op bedevaart te gaan naar het Huis van God in Mekka. Vergeet echter niet dat het geven van aalmoezen de toorn van God afwendt, terwijl het opstaan in de nacht en het bidden tot God u zal helpen u van uw zonden te zuiveren en u spiritueel verheffen in de ogen van God. Strijd verder op de weg van de Heer en beteugel uw tong, die veel kwaad kan veroorzaken.”

Het wereldse leven

Ibn Masoed zag op een keer hoe de Profeet op een mat sliep. Toen de Profeet ontwaakte, zaten er afdrukken op zijn lichaam van de ruwe mat. Toen Ibn Masoed dit zag, smeekte hij de Profeet hem of anderen te laten weten wanneer en waar hij wilde rusten, zodat zij een fatsoenlijk bed voor hem konden opmaken. Hierop zei de Profeet dat werelds comfort niet aan hem besteed was. Hij was als een reiziger die wat rustte in de schaduw van een boom, en daarna op weg ging naar zijn werkelijke bestemming.

Bij een andere gelegenheid zag Oemar hoe de Profeet op een mat lag die uit gedroogde palmladeren geweven was, terwijl zijn hoofd op een ruw lederen kussen rustte. Oemar’s ogen vulden zich met tranen en hij verzocht de Profeet tot God te bidden zijn volgelingen wereldse goederen en levenscomfort te schenken zoals die door niet-moslims uit Perzië en Syrië genoten werden. Daarop

berispte de Profeet hem, maar tegelijkertijd troostte hij hem dat hoewel anderen wellicht van de wereldse rijkdommen genoten, de beloningen en de gemakken van het hiernamaals de gelovigen wachtten.

Onschendbaarheid van het menselijk leven

- [1] Oesama bin Zaid vertelt het volgende: "De Profeet zond ons erop uit om tegen bepaalde onruststokers van de Djahina-stam te vechten. Ik kwam er een tegen en toen ik op het punt stond hem met mijn speer aan te vallen, reciteerde hij: 'Er is geen God dan Allah' Desondanks viel ik hem aan en doodde hem. Later vertelde ik het verhaal aan de Profeet die zei: 'Als hij aanvaard had dat er geen god dan Allah is, waarom doodde je hem dan?' Ik betoogde dat hij die woorden gereciteerd had om zijn leven te redden. De Profeet antwoordde: 'Heb jij zijn hart opengemaakt, om dit te verifiëren?'"... waarmee hij bedoelde dat wanneer hij niet zeker kon zijn van de ware intenties van die man, hij had moeten accepteren wat hij gezegd had en zijn leven had moeten sparen.

- [2] Aboe Darda verhaalt hoe de Profeet zei: "God mag in Zijn genade iedere zonde vergeven, maar er zijn twee zondaars die hun straf niet kunnen ontlopen ... de ene is degene die andere goden aanbidt en de andere is degene die een moslim opzettelijk doodt en wel zonder voldoende en geldige reden."

- [3] Djandab bin Abdoellah verhaalt hoe de Profeet zei: "Er was vóór u iemand die aan zijn hand gewond raakte. Hij kon de pijn niet weerstaan en pakte een dolk, hakte zijn hand eraf en bloedde dood. De Heer heeft gezegd: 'Deze man die Ik het leven geschonken heb, heeft dit uit lafheid voortijdig beëindigd, vandaar dat Ik hem verboden heb het paradijs te betreden.'"

- [4] Abdoellah bin Oemar verhaalt hoe de Profeet zei: "Al wie een niet-moslim doodt die tot een gemeenschap behoort waarmee een wapenstilstand is gesloten, zal het paradijs niet betreden."

Onschendbaarheid van eigendom

Aboe Hoeraira verhaalt hoe iemand naar de Profeet toekwam en zei: “O Profeet van God, als iemand met gebruikmaking van geweld mijn eigendommen wil stelen of bemachtigen, moet ik mij dan aan hem overgeven?” De Profeet antwoordde: “Laat hem nooit je eigendommen wegnemen, zelfs niet als je er voor moet vechten.” De man zei: “En wat als hij me doodt?” De Profeet antwoordde: “Dan zou je de dood van een martelaar sterven.” Hierop zei de man: “Maar wat als ik hem dood?” De Profeet zei: “De dief zou naar de hel gaan, terwijl jou niets ten laste gelegd zal worden.”

Respect voor gezag

- [1] Abdoellah bin Oemar verhaalt hoe de Profeet zei: “Hoed je, ieder van jullie is een bestuurder en moet verantwoording afleggen voor degenen waar hij de leiding over heeft. Daarom zal de heerser die over zijn onderdanen heerst (door Allah) over hen ondervraagd worden. Een man staat aan het hoofd van het gezin en zal over hen ondervraagd worden. Een vrouw (echtgenote) is de beheerder van het huis, de eigendommen en de kinderen van haar echtgenoot, en zal daar verantwoording voor moeten afleggen.... Hoed je, ieder van jullie is een ‘herder’ en verantwoordelijk voor zijn ‘kudde’.”

- [2] Aboe Zarr verhaalt hoe hij de Profeet verzocht hem als gouverneur van een bepaald gebied te benoemen. De Profeet gaf hem een schouderklopje en zei hem: “ O Aboe Zarr, volgens mij ben jij te zwak om de last van een gouverneur-schap te kunnen dragen. Het is een hele verantwoordelijkheid en een ondankbare baan. Ik moet er zelf ook niets van hebben. Vermijd het leiderschap, zelfs als het over een kleine groep is; en aanvaard niet het beheer over de eigendommen van een wees (wat een zeer veeleisende baan is), als je dat kunt vermijden.”

- [3] Ibn Oemar verhaalt hoe de Profeet zei: “Het is de plicht van een moslim om te luisteren naar zijn heerser en deze te gehoorzamen, of hij hem nu mag of niet. Als de heerser echter een bevel geeft om een zonde te begaan, is een moslim niet langer verplicht te gehoorzamen. Men hoeft niet te gehoorzamen aan een schepsel dat ongehoorzaam aan de Schepper is.”

Joden en de Profeet

- [1] Door zijn edelmoedigheid en gastvrijheid was de Heilige Profeet soms gedwongen geld of voorzieningen te lenen van joden, die de handelaars en geldleners in Medina waren. Toen de Profeet tot de positie van een feitelijk regeerder in Medina was opgeklommen, gebeurde het dat er een jood naar hem toekwam, aan wie hij wat geld schuldig was, die hem bars en beledigend toesprak en het hem verschuldigde bedrag opeiste. “Jij, Bani Hasjim,” zei hij honend “betaalt nooit iets terug, als je eenmaal iets van een ander losgekregen hebt.” Oemar, een boezemvriend van de Profeet, was woedend over de onbeschoftheid van de jood, en wilde hem een lesje in goede manieren geven. Maar de Profeet berispte hem in de volgende bewoordingen: “O Oemar, het zou nog beter geweest zijn als je ons beiden geadviseerd had ..., mij, de schuldenaar om in dankbaarheid de schuld terug te betalen, en hem, de schuldeiser, om deze op een meer gepaste wijze terug te vorderen.” Vervolgens betaalde hij de jood meer dan hem verschuldigd was, en deze was zo onder de indruk van het gevoel voor rechtvaardigheid en eerlijkheid van de Profeet, dat hij de islam aanvaardde.
- [2] Op een keer zat de Profeet aan de kant van een weg, terwijl hij in een discussie met zijn metgezellen verwickeld was. Zij zagen van een afstand een begrafenisstoet naderen en het bleek die van een jood te zijn. Toen de stoet nabij kwam, ging de Profeet rechtop staan, uit respect voor de dode en de metgezellen volgden zijn voorbeeld. Toen de stoet voorbij was, vroeg iemand de Profeet waarom hij respect voor de overleden jood getoond had. De Profeet was onaangenaam getroffen,

toen hij dit hoorde, en vertelde hem dat zij respect aan de overledenen moesten betonen, ongeacht hun godsdienst of de gemeenschap waartoe zij behoorden; de zaak van de overledenen was in handen van Allah.

Hoe de Profeet christenen behandelde

Een aantal van de christelijke vaders bezocht de Profeet om met hem de verdiensten van de ware godsdienst te bespreken. De gastvrije moslims herbergden hen in huizen die rondom de moskee van de Profeet stonden. Voor een moslim is de hele aarde zijn moskee. De christelijke gasten echter moesten een kerk vinden waarin zij hun gebeden konden verrichten, en er was nergens een kerk te bekennen. De Profeet kwam hen te hulp door hen zijn eigen moskee aan te bieden. Allah verwekt niet noch is Hij verwekt. Toch werd de plek waar Allah aanbeden werd nu een plek van aanbidding voor degenen die in de verwekte Zoon van God geloofden. De verdraagzaamheid en edelmoedigheid van de Profeet ging nog verder in die zin dat er onder zijn bewind aan niet-moslims concessies gedaan werden. Dit wordt verder geïllustreerd door de volgende historische documentatie:

“Aan de christenen van Nadjran en de omringende gebieden wordt de waarborg van God geschonken en de plechtige belofte van Zijn Profeet voor hun leven, hun godsdienst en hun eigendommen ... zowel aan de aanwezigen als aan de afwezigen, en daarnaast nog aan anderen. Er zal geen bemoeienis zijn met (de uitoefening van) hun geloof of hun ceremoniën, noch zal er enige verandering in hun rechten of privileges zijn. Bisschoppen zullen niet uit hun bisdom gezet worden en monniken niet uit hun klooster, noch zullen priesters uit het priesterambt gezet worden. Zij zullen van alle grote en kleine dingen kunnen blijven genieten, zoals zij dat tot op heden gedaan hebben. Er zal geen beeltenis of kruis verwoest worden. Zij zullen niet onderdrukken, noch zullen zij onderdrukt worden. Zij zullen niet de rechten van bloedwraak toepassen zoals dat in de dagen der onwetendheid gebeurde. Er zullen geen tienden van hen geëist worden, noch zullen zij verplicht worden proviand aan de troepen te leveren.”

Mohammed en de christelijke vrouw die in gevangenschap verkeerde

Mohammed werd er toe gedwongen oorlogen te voeren, maar alleen in laatste instantie werd het zwaard getrokken en dan nog alleen om het menselijk leven te verdedigen en de veiligheid daarvan te verzekeren. Deze slagen bleken in één opzicht nuttig te zijn: het edele karakter van de Profeet kwam daardoor naar voren, met name wanneer het ging om de behandeling van verslagenen en krijgsgevangenen. Bij één zo'n gelegenheid, na de nederlaag van de Tadj clan uit Jemen (Zuidwest-Arabië), werd een groep christelijke gevangenen aan de Profeet voorgeleid. Onder hen bevond zich een groep vrouwen die geleid werd door Safana, de dochter van Hatim, een christelijke filantroop die alom bekend was. Toen de Profeet van haar afkomst vernam, betoonde hij haar zeer veel respect. Hij vertelde haar dat de edelmoedigheid van haar vader om een zachte behandeling van zijn dochter vroeg. "God houdt van hen die goed zijn voor Zijn schepselen," zei de Profeet tegen de vrouw. "En de islam streeft ernaar de hogere deugden bij de mensen in te prenten en bijgevolg moet de islam deze overal erkennen waar deze zich voordoen." Nadat de Profeet dit gezegd had, liet hij Safana vrij. Vermetel geworden door deze vriendelijke behandeling, kwam de vrouw haar medegevangenen te hulp, en smeekte de Profeet ook haar metgezellen vrij te laten, omdat anders haar vrijheid geen enkele bekoring meer voor haar had. Daarop bevrijdde de Profeet hen allen en liet hen terug naar hun huizen begeleiden.

De dapperheid van de Profeet

- [1] Hoewel de val van Mekka feitelijk hun weerstand gebroken had, traden de ongelovigen nog éénmaal in Hoenain in gevecht met de moslims, onder wie zich vele nieuwe bekeerlingen tot de islam bevonden. Door hun onervarenheid kwamen zij in een hinderlaag terecht die door de vijand gelegd was en zij trokken zich onder grote verwarring terug. De Profeet bleef met enkele trouwe, dappere metgezellen alleen achter om het

zwaartepunt van de aanval te trotseren. Dezelfde niet aflatende bron van troost – een onwankelbaar geloof in goddelijke hulp en een onvoorwaardelijk overtuigd zijn van de uiteindelijke triomf van de goede zaak waarvoor hij streed – gaf hem ook toen weer kracht. Hij schreeuwde herhaaldelijk: “Ik ben de Profeet, dat is de waarheid. Ik ben de zoon van Abdoel Moettalib.” Abbas, een van zijn metgezellen, riep met zijn stentorstem: “O heerscharen van Helpers, O gezellen van de boom!” Toen zij dit hoorden, vatten de gelovigen moed, en terwijl ze schreeuwden: “Hier zijn we, wij staan tot uw beschikking,” schaarden zij zich rond de Profeet, en vochten zo dapper dat de vijand verslagen werd, en veel oorlogsbuit en vele gevangenen in handen van de moslims vielen.

- [2] Op een keer werd er 's nachts in Medina alarm geslagen; een detachement van de vijand zou gedurende de nacht een aanval plegen. De mensen werden wakker, wapenden zich in allerijl en haastten zich naar de gevarenzone. Kort daarop zagen zij hoe een eenzame ruiter hen in de duisternis naderde, en zij bereidden zich voor op een confrontatie met hem. Toen de ruiter echter naderbij kwam, ontdekten zij tot hun grote verrassing dat het de Heilige Profeet Mohammed zelf was. Toen deze het alarm had gehoord, was hij op de ongezadelde rug van een paard gesprongen en de duisternis ingereden om op onderzoek uit te gaan. Hij verzekerde zijn mensen al gauw dat er geen reden voor alarm was en dat alles in orde was.

Humor van de Profeet

- [1] De Heilige Profeet had een groot gevoel voor humor en was zeer *ad rem*. Op een keer vroeg een man om een rijdier, en de Heilige Profeet antwoordde dat hij hem een baby-kameel zou geven om te berijden. Daarop merkte de man op dat de baby-kameel hem van geen enkel nut zou zijn. De Profeet antwoordde dat een kameel een kameel baarde, en dat iedere kameel ooit een baby geweest was.

- [2] Op een keer bracht een oude dame een bezoek aan de Profeet, en zij wilde graag horen dat haar goede daden haar het recht zouden geven het paradijs binnen te treden. De Profeet vertelde haar met een lichte glimlach rond zijn lippen dat geen enkele oude vrouw de hemel binnen zou gaan. Daarop raakte de dame ontmoedigd en bevreesd. De Profeet nam vervolgens haar angst weg door haar te vertellen dat iedereen weer jong gemaakt zou worden alvorens de hemel binnen te gaan. De oude dame slaakte een zucht van verlichting en ging gelukkig naar huis.
- [3] Op een keer zaten de Heilige Profeet en zijn neef Ali naast elkaar dadels uit een zak te eten. De Profeet bedacht een grap die hij met Ali zou gaan uithalen. Steeds als hij een dadel gegeten had, schoof hij de pit heimelijk tussen de stapel die voor Ali lag. Toen ze alle dadels hadden opgegeten, merkte de Profeet op: "Laten we eens kijken wie de meeste dadels gegeten heeft." Toen zij hun blik naar beneden richtten, bleek de stapel pitten die voor Ali lag groter en hoger te zijn. Hierop glimlachte de Profeet. Toen Ali echter de grap doorhad, reageerde hij met de volgende woorden: "Zo, jij had blijkbaar zo'n honger dat jij je dadels met pit en al hebt opgegeten." Hierop barstten ze allebei in lachen uit.

Bijlage A

Van de vele godsdiensten in de wereld kunnen alleen de islam en het christendom vandaag de dag wereldwijde missionaire godsdiensten genoemd worden. Hoewel de islam zijn volgelingen gebiedt de oprichters van andere godsdiensten van de wereld te eren en te respecteren, is het jammer dat een aanzienlijk aantal niet-moslimse schrijvers de islam en de oprichter ervan geen recht gedaan hebben. Dit ondanks het feit dat het bewezen kan worden dat alle bekende stichters van het Geloof de komst van de Profeet Mohammed, de laatste en universele Boodschapper van Allah, voorspeld hadden. Sommigen van hen worden in Bijlage B aangehaald.

Toch zijn er enkele grote niet-moslimse schrijvers geweest, meestal van het christelijk geloof, die rechtvaardig en eerlijk genoeg zijn geweest in hun bespreking van de islam en de oprichter ervan, Mohammed (mogen Allah's zegeningen op hem rusten). Het was Goethe, de beroemde Duitse dichter en filosoof, die voor het eerst in de westerse literatuur Mohammed zonder enig voorbehoud als een profeet voorstelde, een ware Profeet van God. Hieronder worden enkele andere gelijkkluidende meningen en citaten weergegeven:

- [1] "De meest succesvolle onder alle Profeten en religieuze persoonlijkheden" (*Encyclopedia Britannica*, 11^e druk).

- [2] "De drijvende kracht achter zijn leven was zijn geloof in de eenheid van Allah en zijn verlangen zijn volk tot dit geloof te brengen....Hij toonde een diepe oprechtheid en moet een man met een uitzonderlijke persoonlijkheid en charme geweest zijn, want hij bond niet alleen hele verschillende types aan zich, maar wist de toewijding van deze mensen ook te behouden
".... Als mens gaf hij blijk van beminnelijkheid, trouw, zachtmoedigheid tegenover zijn familie en een vergevensgezinde geest. Hij leefde op het hoogtepunt van zijn macht in uiterste eenvoud...." (*Chamber's Encyclopedia*, onder het kopje "Mohammed").

- [3] “Zegt u dat ze hem een profeet noemden? Nou en, hij stond oog in oog met hen, zonder opsmuk, niet in mysterie gehuld, iedereen kon zien hoe hij zijn eigen jas oplapte, zijn eigen schoenen lapte, hij vocht, hij gaf advies en bevelen temidden van hen. Zij moeten gezien hebben wat voor een man hij was, het interesseert mij niet hoe u hem noemt.
 “Geen enkele keizer met zijn tiara’s werd zozeer gehoorzaamd als deze man met zijn zelf opgelapte jas. Volgens mij was hij niets meer of minder dan een held gedurende de drieëntwintig jaar van zware, feitelijke beproevingen...” [Thomas Carlyle in zijn essay “Hero as Prophet” (Held als Profeet) in zijn boek *Heroes and Hero Worship* (Helden en Heldenverering)]
- [4] “Andere mensen zijn temidden van afgodendienaren monotheïstisch geweest, maar er is niemand anders geweest die een sterke en monotheïstische godsdienst heeft opgericht. Het onderscheid in dit geval was zijn beslissing dat andere mensen moesten geloven ... hij bezat zeker twee van de belangrijkste kenmerken van de profetische orde. Hij zag de waarheid over God, die door zijn medemensen niet gezien werd en hij had een onweerstaanbare innerlijke impuls om deze waarheid openbaar te maken” [Dr. Marcus Dodds over Mohammed in zijn boek: *Muhammad, Buddha and Christ* (Mohammed, Boeddha en Christus)]
- [5] “We zullen bovendien zien dat de Koran een buitengewoon menselijk document is, dat iedere fase van Mohammed’s persoonlijkheid en positie weergeeft in nauwe relatie met de uiterlijke gebeurtenissen in zijn leven, zodat we hier materialen hebben van een uniek en onbetwistbaar gezag om de oorsprong en de vroege ontwikkeling van de islam te traceren, welke er niet zijn bij het boeddhisme of het christendom of enige andere oude godsdienst.” [Professor R.A. Nicholson: *Literary History of the Arabs* (Literaire Geschiedenis van de Arabieren), Londen 1914)]
- [6] Door een speling van het lot die absoluut uniek is in de geschiedenis, is Mohammed de drievoudige stichter: van een natie, een wereldrijk en een godsdienst Tot aan het einde

van zijn leven maakte Mohammed slechts aanspraak op die titel die de meest verheven filosofie en de meest waarachtige vorm van christendom – daarvan ben ik overtuigd – hem op een dag ongetwijfeld óók zullen verlenen, nl. die van Profeet, een ware Profeet van God” [R. Bosworth Smith: *Muhammad and Muhammadanism* (Mohammed en het Mohammedanisme), London 1874]

- [7] Bernard Shaw, de beroemde schrijver en criticus, was de mening toegedaan dat als een man als Mohammed het dictatorschap over de moderne wereld zou aanvaarden, hij erin zou slagen alle problemen op te lossen op een wijze die de wereld de zozeer gewenste vrede en geluk zou brengen.

- [8] “Hij was rechtvaardig in zijn persoonlijke betrekkingen. Hij behandelde vrienden en vreemdelingen, de rijken en de armen, de sterken en de zwakken, onpartijdig en was zeer geliefd bij het volk vanwege de vriendelijkheid waarmee hij hen ontving en naar hun klachten luisterde.” [Washington Irving: *Mahomet and His Successors* (Mohammed en Zijn Opvolgers), Londen 1909, p.193]

- [9] “...Hij (Mohammed) had een goed en sterk geheugen, in zijn relatie met de buitenwereld was hij ongedwongen en sociaal, zijn verbeeldingskracht was subliem, en hij was helder, snel en besluitvaardig in zijn oordeel. Hij was zowel moedig in zijn denken als in zijn handelingen; en hoewel het mogelijk was dat zijn allesomvattende plan zich uitbreidde naarmate zijn succes toenam, draagt het allereerste idee dat hij had over zijn goddelijke missie het stempel van een oorspronkelijk en superieur genie.” [Edward Gibbon: *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire* (De geschiedenis van de opkomst en de val van het Romeinse rijk), Londen 1838-39, deel 5, p. 335]

- [10] Mahatma Gandhi, de grote hindoe-leider, schreef, nadat hij een boek over het leven van de Profeet gelezen had, een artikel in zijn krant ‘Young India’, waarvan hieronder een passage wordt aangehaald:

“... Ik raakte er absoluut van overtuigd dat het niet het zwaard was dat de islam van een plaats verzekerd had in het leven van die tijd. Het was de rigide eenvoud, de absolute bescheidenheid van de Profeet, de strikte achting die hij had voor geloftes, zijn vrienden en volgelingen, zijn onverschrokkenheid en onbevreesdheid, zijn absolute vertrouwen in God en in zijn eigen missie. Het waren deze eigenschappen en niet het zwaard die de grote drijfkracht vormden achter alles en iedere hindernis overwonnen... Voor mij is het genoeg te weten dat hij een man uit miljoenen was die probeerde in godvrezendheid te leven, als een arm man stierf, geen groot mausoleum voor zijn stoffelijke resten wenste en zelfs op zijn sterfbed de geringste onder zijn schuldeisers niet vergat.”

[11]... Hij (Mohammed) was begiftigd met een enorme verbeeldingskracht, verhevenheid van geest, en een grote fijngevoeligheid...Hij bezocht de zieken, volgde iedere lijkbare op zijn weg kwam, accepteerde de uitnodiging van een slaaf om te komen eten, herstelde zijn eigen kleding, melkte de geiten en was zijn eigen dienaar, zoals in een andere overlevering beknopt verteld wordt. Hij trok nooit als eerste zijn hand weg uit de palm van een ander, en draaide zich nooit om vooraleer de ander dat gedaan had ...

“Hij was de meest trouwe beschermer van hen die hij beschermde, en in de conversatie kon men zich geen aangenamer en prettiger mens voorstellen. Degenen die hem zagen werden van het ene op het andere moment vervuld van eerbied. Zij die in zijn nabijheid mochten vertoeven, hielden van hem. Degenen die een beschrijving van hem gaven, plachten te zeggen: ‘Ik heb nooit hiervoor of hierna iemand gezien zoals hij.’ Hij was zeer zwijgzaam; maar als hij sprak, dan sprak hij zeer nadrukkelijk en bedachtzaam, en niemand vergat wat hij gezegd had.” [Stanley Lane-Poole: *The Speeches and Table Talk of the Prophet Muhammad* (De redevoeringen en tafelconversatie van de Profeet Mohammed), Londen 1882, Inleiding, p.27-29]

[12] James A. Michener, de bekende Amerikaanse schrijver, schreef een artikel getiteld *Islam, the Misunderstood Religion* (Islam, de verkeerd begrepen godsdienst), voor de uitgave van mei 1955 van *The Reader's Digest* (Amerikaanse editie). Hieronder worden enkele passages uit het artikel weergegeven:

“... Later werd hij (Mohammed) het staatshoofd, en zelfs zijn vijanden leggen er getuigenis van af dat hij een wijs bestuurder was... In zijn laatste jaren vroeg men hem een dictator of een heilige te worden, maar hij verwierp beide verleidingen, waarbij hij nadrukkelijk stelde dat hij slechts een gewone man was naar wie God weer een van Zijn regelmatig terugkerende boodschappen tot de wereld had gezonden”

“Het verbaast de moslims in hoge mate dat Mohammed door westerse schrijvers ervan beschuldigd wordt dat hij een zinnelijke godsdienst gesticht zou hebben. Hij schafte temidden van dronkaards de alcohol af, met het gevolg dat vandaag de dag alle goede moslims prohibitionisten zijn. Temidden van de luieriken gelastte hij dat er vijf maal per dag individuele rituele gebeden gehouden moesten worden. In een natie die dol was op feesten, stelde hij een maand lang ieder jaar gedurende de dag een hoogst rigoureuze vastentijd in ...”

“Westerse schrijvers hebben hun beschuldigingen van zinnelijkheid voornamelijk op de kwestie met vrouwen gebaseerd. Vóór Mohammed echter werden mannen aangemoedigd talloze vrouwen te nemen; hij beperkte dit aantal tot slechts vier en de Koran laat er geen twijfel over bestaan dat mannen die niet in staat zijn strikte gelijkheid tussen twee of meer vrouwen te handhaven, zich moeten beperken tot één vrouw....”

Bijlage B

PROFETIEËN OVER DE PROFEET MOHAMMED

PROFETIEËN UIT DE BIJBEL

- [1] “Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar hem zult gij luisteren.” (Deut., 18:15)

“Een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broederen, zoals gij zijt; Ik zal mijn woorden in zijn mond leggen, en hij zal alles tot hen zeggen, wat Ik hem gebied.” (Deut., 18:18)

Noot: De term Broeders van Israël kan slechts “Ismaëlieten” betekenen (Arabische afstammelingen van Ismaël, zoon van de profeet Abraham); en de enigste profeet die zij hadden was Mohammed. Verderop in Deut. 34:10 lezen wij dat “Zoals Mozes ... is er in Israël geen profeet meer opgestaan.”

- [2] Een andere zeer duidelijke profetie wordt vermeld in Deut. 33:2:

“Hij zeide: De Here is gekomen van Sinaï en over hen opgegaan uit Seïr; Hij is in lichtglans verschenen van het gebergte Paran en gekomen uit het midden van heilige tienduizenden; aan zijn rechterzijde zagen zij een brandend vuur.”

In het bovenstaande vers verwijst “gekomen van Sinaï” naar de verschijning van Mozes; “opgegaan uit Seïr” verwijst naar de komst van Jezus; op deze plaatsen ontvingen deze profeten de Goddelijke Roeping. Van Paran (Faran in het Arabisch) is algemeen bekend dat hiermee het heuvellandschap in de Hedjaaz, in Arabië, bedoeld wordt; hier kwam Mohammed voort uit de afstammelingen van Ismaël, waar ook Genesis 21:21 naar verwijst. De verwijzing naar “heilige tienduizenden” verwijst naar de tienduizend heilige volgelingen waarmee de Heilige Profeet Mohammed een triomfantelijke entree in Mekka maakte.

[3] In een andere profetie, Jesaja 21:13-15, wordt specifiek melding gemaakt van het land Arabië en een “vlucht”. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de vlucht van de heilige profeet Mohammed vanuit Mekka naar Medina plaatsvond om aan vervolging te ontkomen, en was van bijzonder groot belang, zodat het moslimtijdperk vanaf dan begint.

[4] “Wanneer gij mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren. En ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn.” (Johannes: 14:15-16)

“Dit heb ik tot u gesproken, terwijl ik nog bij u verblijf, maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat ik u gezegd heb.” (Johannes: 14:25-26)

“Doch ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat ik heenga. Want indien ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal ik hem tot u zenden. En als hij komt, zal hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel.” (Johannes: 16:7-8)

“Nog veel heb ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer hij komt, de Geest der waarheid, zal hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want hij zal niet uit zichzelf spreken, maar al wat hij hoort, zal hij spreken en de toekomst zal hij u verkondigen.” (Johannes: 16:12-13)

Alhoewel de bovenstaande profetieën op de komst van een andere profeet na Jezus wijzen, hebben christelijke theologen uit alle macht geprobeerd deze op de Heilige Geest toe te passen. De woorden “indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen”, zijn echter zo duidelijk dat zij geen commentaar behoeven. Want bestudering van het Nieuwe Testament toont duidelijk aan dat Johannes de Doper al vóór hij geboren werd vervuld was van de Heilige Geest. Vervolgens wordt er van Jezus zelf gezegd dat hij de Heilige Geest in de vorm van een duif ontving. Het is duidelijk dat het gebruik van de woorden “Heilige Geest” in de profetie erop duiden dat de Beloofde zo'n ondeelbare eenheid met de Heilige

Geest zou vormen dat zijn komst als de komst van de Heilige Geest zelf geïnterpreteerd zou kunnen worden, in overdrachtelijke zin, uiteraard.

De woorden “om tot in eeuwigheid bij u te zijn” zijn betekenisvol, omdat Mohammed er aanspraak op maakte de laatste der Profeten te zijn. Voorts worden de woorden “zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid” in de profetie, wederom in de Heilige Koran bevestigd, die hierover het volgende zegt:

- (i) “Deze dag heb Ik voor u uw godsdienst volmaakt.” (5:3)
- (ii) “En zeg: De waarheid is gekomen en de valsheid is verdwenen” (17:81)
- (iii) Volgens de Heilige Koran werd de komst van de Heilige Profeet Mohammed expliciet in de heilige boeken van alle godsdiensten voorspeld. De Heilige Koran zegt hierover het volgende:
“En toen God een verbond door de profeten maakte: Waarlijk, wat Ik u heb gegeven van het Boek en de wijsheid en er komt dan een boodschapper tot u, bevestigende datgene wat bij u is, gij moet in hem geloven, en gij moet hem bijstaan. Hij zei: Bekrachtigt en aanvaardt gij Mijn overeenkomst in deze? Zij zeiden: Wij bekrachtigen. Hij zei: Derhalve, getuig en ook Ik ben met u van de getuigen.” (3:81)

PROFETIEËN IN DE HINDOEÏSTISCHE GESCHRIFTEN

Ook in de Hindoeïstische geschriften zijn er verschillende profetieën over de Heilige Profeet Mohammed. Enkele hiervan staan in de Poerana's. De profetie die in de Bhavishya Poerana staat is het duidelijkst van allemaal. Het vijfde woord van links naar rechts is de naam van de Heilige Profeet. Zelfs de naam van het land van de Profeet wordt aangegeven: "Maroesthahnivasinan"... bewoners van de woestijn (Arabië). De profetie, die vertaald is vanuit de oorspronkelijke Sanskrit tekst, luidt als volgt:

1. Juist op dat moment kwam een ongeletterde man, bijgenaamd de leraar, Mohammed geheten, met zijn metgezellen langs.

2. Radja (Bhodja in een visioen) gaf een bad aan die Grote Deva, de bewoner van Arabië, en zuiverde hem met water van de Ganges en met de vijf dingen van een koe en offerde sandelhout en wijdde zich toe aan hem.
 3. O bewoner van Arabië en Heer der Heiligen, naar u gaat mijn genegenheid uit. O gij die vele wegen en middelen heeft gevonden om al het kwaad van de wereld te vernietigen.
 4. O zuivere tussen de ongeletterden, o zondeloze, de geest der waarheid en de absolute meester, naar u gaat mijn genegenheid uit. Aanvaard mij aan uw voeten.
- (Bhavishja Poerana, Parv 3, Khand 3, Adhja 3, Shalok 5-8)

Verder ook:

“O mensen, luister aandachtig: de man van lofprijzingen (Mohammed) zal onder het volk opgevoed worden. Wij nemen de emigrant in bescherming tegen zestigduizend negentig vijanden die vervoerd worden door twintig mannelijke kamelen en vrouwelijke kamelen die door hun verheven positie de hemel raken en deze omlaag brengen.”
 “Hij gaf aan Mamh Rishi honderden gouden munten, tien kringen, driehonderd Arabische paarden en tienduizend koeien.”

(Atharva Veda, Kanda 20, Soekta 197, Mantras 1-3)

PROFETIE IN DE PARSI GESCHRIFTEN

De Parsi godsdienst is één van de oudste godsdiensten ter wereld. Deze kent twee verzamelingen van geschriften... de Dasatir en de Zend Avesta. In Dasatir, nummer 14, die geassocieerd is met de naam Sasanil, wordt een duidelijke profetie over de komst van de Profeet Mohammed gegeven. Hieronder wordt de vertaling uit de oorspronkelijke Pahlavi (Perzische) taal gegeven:

“Wanneer de Perzen niet dieper kunnen zinken, zal er in Arabië een man geboren worden wiens volgelingen hun troon, godsdienst en al het andere zullen omverwerpen. De machtige en verwaande

Perzen zullen onderworpen worden. Het huis dat gebouwd was (hier wordt naar Abraham verwezen die de Ka'ba in Mekka bouwde) en waarin vele afgodsbeelden geplaatst zijn, zal gezuiverd worden van afgodsbeelden, en de mensen zullen hun gebeden zeggen met hun gezicht er naartoe. Zijn volgelingen zullen de stad Perzië, Taus en Balkh en andere grote plaatsen in de omgeving veroveren. De mensen zullen met elkaar overhoop liggen. De wijzen van Perzië en anderen zullen zich aansluiten bij zijn volgelingen."

BOEDDHA'S PROFETIEËN

Boeddha heeft de komst van een "Maitreya" voorspeld, en de profetie is zo beroemd dat een aantal christelijke missionarissen, hindoeïstische pandits en theosofische propagandisten gepoogd hebben deze aan te wenden voor hun eigen hervormers. Bijna alle boeddhistische boeken bevatten deze profetie. Hij staat in Chakkavatti Sinh nad Soettanta D, III 76. Hij luidt als volgt:

"Er zal in de wereld een Boeddha opstaan met de naam Maitreya (de goedgunstige), een heilige, een oppermachtige, een verlichte, begenadigd met wijsheid in zijn optreden, onder gunstige omstandigheden en met kennis van het universum; een onvergelykbare voerman van mensen die bedwongen zijn, een meester van engelen en stervelingen, een gezegende Boeddha die zal opstaan zoals ik in de wereld opgestaan ben, een Boeddha begiftigd met dezelfde eigenschappen. Wat hij gerealiseerd heeft door zijn eigen verheven kennis, zal hij openbaar maken aan dit universum met zijn engelen, vrienden en aartsengelen en aan het ras van filosofen en Brahmanen, prinsen en volkeren, zoals ik, in het bezit van al deze kennis, op dit moment hetzelfde aan dezelfde openbaar maken. Hij zal zijn godsdienst prediken, die glorieus zal zijn in zijn oorsprong, glorieus op zijn hoogtepunt en glorieus als het doel bereikt is, naar de geest en naar de letter. Hij zal een godsdienstig leven verkondigen dat absoluut perfect en volkomen zuiver is, zoals ik op dit moment mijn godsdienst predik en een soortgelijk leven verkondig. Hij zal een genootschap van duizenden monniken

in stand houden, zoals ik op dit moment een genootschap van vele duizenden monniken in stand houd.” [Edmunds, *Buddhist and Christian Gospels* (Boeddhistische en christelijke evangeliën) deel II, pp. 160-161; *Coming World Teacher* (De komende wereldleraar) door Pavri, p. 23]

De term “Maitreya” wordt in alle boeken over het boeddhisme aangetroffen, waarbij er lichte verschillen in uitspraak zijn.

[a] “Maitreya” in het Sanskriet betekent liefhebbend, barmhartig en genadig, goedgunstig. (Vertaald uit het Sanskrit-Engels Woordenboek van Monier Williams en *Boeddhisme* van dezelfde auteur, p. 181)

[b] “Het is ook de naam van Boeddhista, de komende gezegende die de vijfde Boeddha van deze wereld is.” (ibid)

[c] Dit komt van Matai, hetgeen staat voor vriendschap, welwillendheid. (ibid, p.128)

Nu wil het toeval dat de Heilige Koran de Profeet Mohammed als zodanig beschreven heeft:

[1] “En Wij hebben u niet gezonden dan als een genade voor al de volkeren.” (21:107)

[2] “Voorzeker is een Boodschapper uit uw midden tot u gekomen; zwaar is voor hem uw vallen in nood, buitengewoon bezorgd over u, jegens de gelovigen is hij liefhebbend, genadig.” (9:128)

Daarnaast is Maitreya, de beloofde, beschreven als een gids voor de hele mensheid. Er wordt in openlijke bewoordingen vermeld dat hij de laatste der profeten zal zijn en dat er geen Boeddha na hem zal komen. In de historische literatuur van de boeddhisten wordt er met grote stelligheid beweerd dat er overal verlangend op de Beloofde gewacht wordt.

Alleen de Heilige profeet Mohammed voldoet aan bovenstaande beschrijving.

Boeken over de Islam

Wereldbekende literatuur uitgegeven door
de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

“Waarschijnlijk heeft geen levende persoon langer of belangrijker dienst aan de opleving van de Islam bewezen dan Maulana Muhammad Ali van Lahore. Zijn literaire werken hebben, samen met die van Khwadja Kamal-ud-Din, roem en onderscheiding bezorgd aan de Ahmadiyya Beweging”

– M. Pickthall, beroemde Britse moslim en vertaler van de Heilige Koran

Boeken door Maulana Muhammad Ali:

– *De Heilige Qoer-an*, 4^e herdruk van de Nederlandse uitgave, ISBN 90-5268-006-X

Arabische tekst, met Nederlandse vertaling van de eerste druk door Soedewo, uitgebreid commentaar, uitgebreide inleiding en index. Leidende Nederlandse vertaling uit 1935. De Engelse vertaling heeft sinds 1917 miljoenen mensen over de hele wereld beïnvloed. Laatstgenoemde vertaling heeft model gestaan voor alle latere vertalingen. De Engelse vertaling is grondig herzien in 1951. Een nieuwe Nederlandse uitgave op basis van deze herziene uitgave is in voorbereiding en zal binnenkort verschijnen.

“Het ontkennen van de voortreffelijkheid van de vertaling van Maulana Muhammad Ali, de invloed die het uitgeoefend heeft, en zijn bruikbaarheid voor bekering, zou neerkomen op het ontkennen van het licht van de zon”

– Maulana Abdul Majid Daryabadi, leider van de orthodoxe moslimgedachte in India.

“Het eerste werk dat door enig moslim gepubliceerd is met een diepgang die waardig is voor Koranische geleerdheid en die voldoet aan de standaard van moderne publicaties”

– Amir Ali in *The Student's Quran*, London, 1961.

Ook verkrijgbaar in het Engels, Frans, Russisch, Spaans, Indonesisch en Urdu.

Van Maulana Muhammad Ali zijn nog de volgende boeken verschenen:

- *Levende leer van een levende profeet*, ISBN 90-5268-001-9
- *Het Moslim Gebedsboek*, ISBN 90-5268-005-1
- *Djihaad*, ISBN 90-5268-002-7

Van andere schrijvers zijn o.a. de volgende boeken verschenen:

- *Biografische bijzonderheden uit het leven van de Beloofde Messias*, door M.A. Faruqui, ISBN 90-5268-003-5
- *Opvoeding door Religie*, door Dr. G.A. Bashir, ISBN90-5268-004-3
- *Inleiding in de Islam*, door Dr. Zahid Aziz, ISBN90-5268-007-8
- *De betekenis van Soerah Fatihah*, door Fazeel Sahukhan, ISBN 90-5268-008-6
- *Anekdoten uit het leven van de profeet Mohammed*, door M.A. Faruqui, ISBN90-5268-009-4

De volgende boeken zijn reeds vertaald en in voorbereiding voor een nieuwe- of een heruitgave:

- *De Religie van de Islam*, door Maulana Muhammad Ali
- *Handboek van de Hadies*, door Maulana Muhammad Ali
- *Mohammed de Profeet*, door Maulana Muhammad Ali
- *De nieuwe wereldorde*, door Maulana Muhammad Ali
- *Stichter van de Ahmadiyya Beweging*, door Maulana Muhammad Ali
- *Mohammed en Christus*, door Maulana Muhammad Ali
- *De Antikrist en Gog en Magog*, door Maulana Muhammad Ali
- *Leerstellingen van de Islam*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *Getuigenis van de Heilige Koran*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *Een korte beschrijving van mijn leven*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *De vier vragen beantwoord*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *Ahmadiyyat ten dienste van de islam*, door N.A. Faruqui
- *Christus is gekomen*, door Mirza Masum Beg
- *Bronnen van het Christendom*, door Khwaja Kamal-ud-Din
- *Evangelie van de daad of het geheim van het bestaan*, door Khwaja Kamal-ud-Din
- *Barahin-i-Ahmadiyya* (zonder voetnoten), door Mirza Ghulam Ahmad
- *Tauzih Maram*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *Islam, mijn enige keus*, door Khwaja Kamal-ud-Din
- *Islam, de godsdienst van de mensheid*, door Maulana Muhammad Ali
- *Sahibzada Abdul Latief Shahied*
- *Boodschap van vrede*, door Mirza Ghulam Ahmad
- *Instructies voor de Ahmadiyya Djamaat*, door Maulana Muhammad Ali

- *Dr. Sir Muhammad Iqbal en de Ahmadiyya Beweging*, door Maulana Hafiz Sher Muhammad
- *De Ahmadiyya Beweging – Een overzicht*, door Dr Zahid aziz
- *De Roep van de Islam*, door Maulana Muhammad Ali
- *Schending van de Ahmadiyya leer door de Qadiani*, door Dr Zahid Aziz
- *Uitleg van de Heilige Koran (deel 1: hoofdstuk 102 – 114)*, door Dr Basharat Ahmad
- *Essays over het Soefisme*, door Mohammad Ahmad
- *Tafelgesprekken*, door Khwaja Kamal-ud-Din
- *Overwinning voor de Islam*, door Mirza Ghulam Ahmad

De volgende titels worden in het Nederlands vertaald:

Mariful Quran
 The Prayer and Three Ways to Success
 The Early Caliphate
 Jesus in Heaven on Earth
 Crumbling of the Cross
 True Conception of the Ahmadiyya Movement
 History and Doctrines of the Babi Movement
 Muhammad in Wold Scriptures, deel 1
 Mudjaddid-i-Azam (drie delen)
 Alhamdulillah
 The Ideal Prophet
 Fundamentals of Christian Faith in the Light of the Gospels
 Islam to East and West
 Izala Auham
 Mujahid-i-Kabir
 Commentary on Holy Quran (deel 2)
 Masih Ma'ood
 Khutbat moulvi Ahmadali
 Triumph of Islam
 Najm al Huda

Over de schrijver

De auteur van dit boek werd geboren in 1899. Hij werd opgeleid tot elektrotechnisch ingenieur aan de Universiteit van Punjab en Oregon State University (USA). Voordat hij in 1927 naar huis terugkeerde, was hij in dienst van de Westinghouse Electric & Manufacturing Co. in East Pittsburgh, Pa (USA).

Hij werd geselecteerd als functionaris van de Indiase Spoorwegen (*Indian State Railways*). Bij de onafhankelijkheid in 1947 had hij de post van plaatsvervangend hoofd-ingenieur (Signalen) van de Pakistaanse Westelijke Spoorwegen. In 1952-1953 ging hij onder de auspiciën van ECAFE-UNO met een groep op studiereis, waarbij de spoorwegstelsels van verscheidene landen bestudeerd werden.

Hij ontving van de Pakistaanse regering de medaille van *Sitara-i-Khidmat* in verband met zijn bijzondere verdiensten voor de Spoorwegen. In 1963 ging hij met pensioen.

Hij maakte een pelgrimstocht naar Mekka. Was geïnteresseerd in de vergelijkende studie van godsdiensten en is de auteur van verschillende boeken, zoals:

- Anecdotes from the life of the Prophet Muhammad
- Anecdotes from the life of the Promised Messiah
- Truth Triumphs
- Prayers of the Quran and the Prophet

NUGI 214 en 633

ISBN 90-5268-009-4

ISBN 90-5268-009-4

9 789052 680095 >